

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

41ste JAARGANG No. 6.

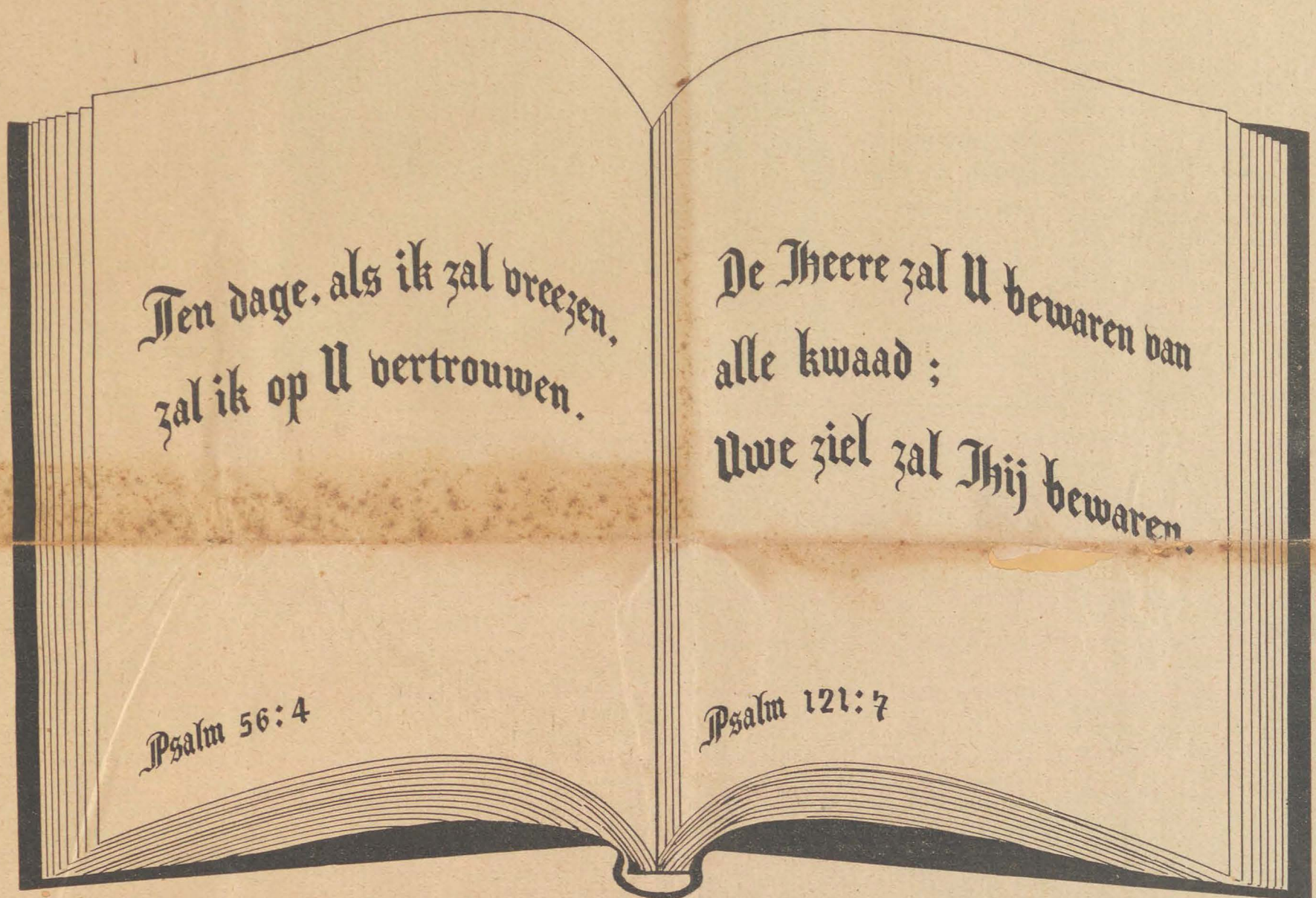
Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

JUNI 1940

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Indië : Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

Het Vaste Fundament Gods

Er zijn van die tijden in het leven van een mensch en in de geschiedenis van een volk, waarin het schijnt, dat alle hoop en verwachting in rook opgaat en teleurstelling op teleurstelling alle geestkracht breken en men het hoofd moedeloos laat hangen en zuchtend uitroept : „Al Uwe baren en Uwe golven zijn over mij heengegaan !” Ps. 42 : 8.

Dergelijke tijden maakt ons volk, maken wij nu allen door ! Wat moeten wij doen ? Moeten wij verslagen zijn in den geest en de armen slap laten hangen ? Neen ! God helpe ons om te doen, wat de Psalmist hier zegt : „Ten dage, als ik zal vreezen, zal ik op U vertrouwen !”

VREES verteert, maakt zwak en hulpeloos. VERTROUWEN daarentegen sterkt, richt ons op, doet ons de handen uit de mouwen steken en vastberaden den weg bewandelen, ons voorgehouden door onze plicht en onzen God !

Op wien vertrouwen ? Niet op den mensch en zijn kennen en kunnen, maar op den eeuwigen God, Wiens troon onwankelbaar vast staat, omdat hij gefundeerd is op recht en gerechtigheid !

Is het niet onze groote fout, de fout van personen en volkeren, dat wij verzuimd hebben God te zoeken met heel ons hart en ons te schikken naar Zijn wil ?

Techniek, mechanisme, motoren, organisatie, enz. zijn de grond van het vertrouwen van velen en wij hebben God vergeten en nu worden velen door vrees voortgejaagd en pijnlijk gestriemd. Mag ik u toeroepen door middel van onze Strijdkreet : „Hoop op God ! Hij is de menigvuldige Verlossing mijns aangezichts.” Psalm 42 : 12.

Zie af van uzelf, belijd uw tekort aan

geloof, uw ongehoorzaamheid en eigenwaan en vertrouw u volkomen toe aan Hem, Die Zijn eeuwige armen uitbreidt voor ons allen, zeggende : „Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.” (Matth. 11 : 28).

Hij bewaart Zijn kinderen d.w.z. zooals de tekst hierboven zegt : „HIJ BEWAART UWE ZIEL !

Alles vergaat, alles verdwijnt, alles valt weg, ONZE ZIEL IS ONSTERFELIJK, ons hoogste bezit, ons kostelijkst goed en ; HIJ ZAL UWE ZIEL BEWAAREN !” Halleluja !

In dezen tijd is er bijzondere genade nodig, om ons waarachtige Christenen te betoonen en te leven tot zegen van anderen en tot eer van God. En toch, als onze ziel bewaard zal blijven, moeten wij rein en goed zijn, vrij van bitterheid en haat, gehoorzaam aan Hem, Die ons bewaren wil in Zijn weg. Hij zegt : „Gij zult Mijne getuigen zijn !” De kracht daartoe is niet in onszelf, maar in Hem, Die ons geheel verlost van zonde en een kanaal van Zijn zegen maakt, wanneer wij ons volkomen aan Hem overgeven.

Al mijn makkers, heilssoldaten, zoowel als ieder ander Christen, raad ik het lezen van nevenstaande verzen ten zeerste aan en bovenal : leeft naar dit beginsel en „Hij zal uwe ziel bewaren.”

Gods Woord houdt stand in Eeuwigheid

Weest getrouw !

Weest getrouw toch, gij kind'ren des Heeren,

Weest getrouw aan beginsel en taak !
Laat Gods Geest u in alles regeeren,
En staat pal voor Gods eer en Gods zaak.

Denkt aan Hem, Die Zichzelf heeft gegeven,

Nimmer wijkend voor wereldsche macht.

Ziet op Jezus, hoe moeilijk ook 't leven ;
In uw zwakheid volbrengt Hij Zijn kracht.

Weest getrouw, wat gij ooit moogt beginnen ;

Weest getrouw toch, bij al wat gij doet.
Door uw trouw zult gij veel overwinnen,
Sterkt ge uws broeders geloof, liefden moed.

Maar slaat biddend uw oog op den Koning,

Die als Held zelfs den kroon overmocht,
Die getrouw zijn, wacht Hij in Zijn woning,

Waar Zijn trouw hun een kroon heeft gewrocht.

DOOR KOLONEL
A. C. BEEKHUIS.

VOOR EEUWIG THUIS!

Majoor R. G. SCHEFFER (R).

Bijzonder door den Heer gesterkt sprak mevrouw Scheffer enkele woorden van dank en liefde aan de nagedachtenis van haar man, doch bracht bovenal dank aan God voor Zijn genade en trouw al de afgelopen jaren ontvangen. Haar sterk Godsvertrouwen, wat uit dit woord sprak, maakte diepen indruk.

De Chef-Secretaris sprak naar aanleiding van 1 Kor. 15 een bemoedigend, troostend woord, dat voor mevrouw Scheffer nog lang na dezen zwaren dag tot hulp en steun zal zijn en ons allen bepaalde bij de waarde der eeuwige dingen en de noodzakelijkheid bereid te zijn op Gods roepstem.

In een innig, warm gebed droeg mevr. Lt. Kolonel Ridsdel mevrouw Scheffer op in de hoede van den Almachtige en vroeg om genade voor alle aanwezigen trouw te zijn tot het einde.

MET bovenstaand woord werd het heengaan van Majoor Scheffer bekend gemaakt aan familie en vrienden op de gebruikelijke kaarten, door haar, die 40 jaar lang als echtgenote en medestrijdster aan de zijde van den Majoor mocht doorbrengen. „Thuis zijn” beteekent rusten en die rust gunnen wij gaarne aan dezen veteraan, die het heetst van den strijd heeft verdragen en de overwinning behaald.

Majoor Scheffer was een der eerste officieren, die in Ned.-Indië arbeidden. In 1902 kwam hij als jonge man met zijn vrouw uit naar dit zendingsveld, na eerst in Holland en België te hebben gestreden. Velerlei arbeid is hem in den loop der jaren toegewezen geweest. Vooral in het begin ging deze met veel ontbering en armoede gepaard, doch met blijmoedigheid werd alles gedragen. Soms moesten ook verschillende aanstellingen tegelijkertijd worden vervuld. Na 6 jaar administratief werk te hebben verricht en tegelijk het toezicht op een militair-tehuis te hebben waargenomen, gingen de Majoors Scheffer naar Zuid-Sumatra voor het openen van de leprakolonie te Koendoer, midden in de rimboe. Als de Majoor daarover begon, kwam hij niet spoedig uitverteld. Gevaren, ziekte, besmetting, gebrek aan water, alles moest worden doorgemaakt. Hier is echt pionierswerk verricht.

Ook op de kolonie te Pelantoengan en Poeloe si Tjanang (op de laatste verscheidene malen) werd in ditzelfde werk met veel toewijding gearbeid.

Hun eenigen zoon verloren onze makkers hier in Ned.-Indië, juist op een leeftijd, dat hij een steun voor zijn ouders kon zijn.

Sedert 1930 waren de Majoors buiten actieve dienst, doch leefden nog in alle Legerbelangen mee.

Den dag voor het heengaan van onzen Majoor vierden deze beide veteranen hun 40-jarig huwelijksfeest, waarbij zij zeer veel belangstelling ondervonden en waarop hij zich zeer verheugde over Gods goedheid. In den vroegen morgen van Zondag 21 April kwam de roepstem en hij was bereid.

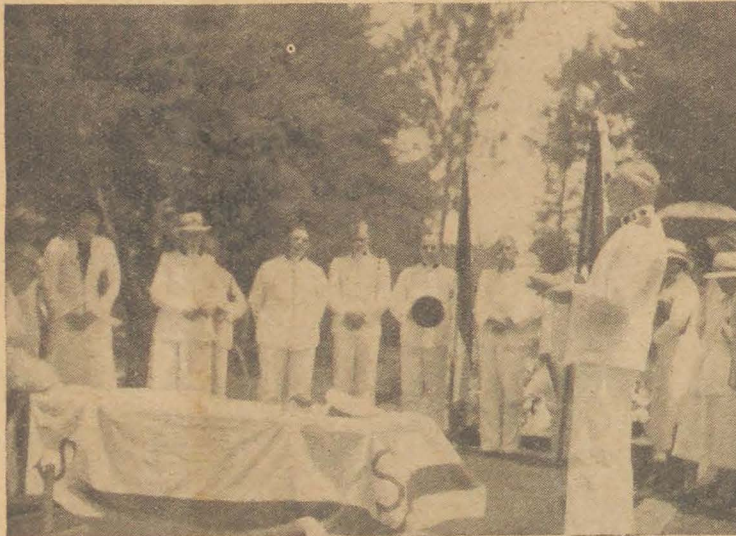
De uitvaart.

Diensten onder leiding van den Chef-Secretaris.

Op het liefelijk gelegen kerkhof te Garoet onder de ruischende tjimara's werd het reiskleed weggelegd tot den Opstandingsmorgen. Verschillende Officiëren van Bandoeng en Batavia waren gekomen om onzen tot Heerlijkheid bevorderden makker de laatste eer te bewijzen en mevrouw Scheffer door hun sympathie te steunen. De Chef-Secretaris leidde den dienst en bracht een boodschap over van den Terr. Kommandant, die juist vertrokken was naar Sumatra. De „Garoetsche Courant” schrijft over dezen dienst in sobere juiste woorden, waaruit wij gaarne iets citeeren. „Een plechtige blijde dienst was de uitvaart van den Majoor. Het was geen droeve stoet die grafwaarts trok, want ze zijn van het Leger des Heils niet als degenen, die geen hoop hebben, integendeel voor wien Christus het Leven is, voor dien is sterven gewin. Het waren dan ook tranen van heimwee meer dan van droefheid, die daar vielen, heimwee naar die storeloze rust en vrede en vreugde. — Wanneer men 40 jaar lief en leed samen droeg in liefde en harmonie, voor zoover dit menselijk mogelijk is, wel dan is men tenslotte inseperabel.”

Majoor Lorier en Majoor Berge hadden het voorrecht te spreken van hun contact met den Majoor, daarbij vertolkend, wat vele anderen gevoelden en uiting gevend aan de waardeering voor den trouwen arbeid verricht en het voorbeeld aan de jongere kameraden gegeven van Gods vrucht en arbeidsvreugde.

De dienst aan de groeve. De Chef-Secretaris spreekt.

DE URE VAN BEPROEVING

MIJN al op het altaar gelegd.” Hoe dikwijls had ik dat koor gezongen, in de vaste meening, dat ik in waarheid deed, wat ik zong.

Was het leven niet schoon en heerlijk? Smart had ik nimmer gekend. Mijn leven was vol geluk. Ik Had mijn man, mijn kinderen, mijn tehuis; ik kon het niet beter verlangen. Tot nu toe had ik nog geen uren van beproeving gekend, en dacht er ook niet aan, dat er nog wel eens zulk een tijd zou kunnen komen. Wie denkt er aan zoo iets, wanneer alles zoo heerlijk en prettig is?

Maar God, Die een Kenner der harten is, kende ook mijn hart. Hij zag de zelfzucht, die er in verborgen lag, en Hij wilde, dat ik mijzelf zou zien, zooals Hij mij zag.

Op een keer kwam mijn kleine, vierjarige jongen naar me toe en zei: „Moeder, van wie moet ik nu het meeste houden? Van u, of van vader, of van den Heer Jezus? Ik houd zooveel van u, moesje, en van vader, maar Jezus kan ik niet zien. Hoe kan Bennie nu den Heer Jezus liefhebben, als hij Hem niet zien kan?”

Natuurlijk vertelde ik aan mijn kleine ventje van Gods groote liefde jegens ons. Hoe Hij den kleinen Bennie aan ons had gegeven, en hoe goed de Heer was, door hem in onze aardige woning te brengen, bij een vader en een moeder, die heel veel van hem hielden. Verder zei ik nog, dat al het goede, dat we ontvangen: de vruchten, de bloemen, de zonneschijn en de heerlijk verfrissende regen, van God komt.

Hij luisterde heel aandachtig en zei toen:

„Ja, dan moet Bennie den Heer Jezus het meest liefhebben. Ik wil Hem steeds meer liefhebben.”

Den volgenden dag werd ons kleine ventje ziek, en gedurende drie dagen verpleegden we hem en baden voor het behoud van zijn jonge leven. Den vierden dag behoefde de dokter ons evenwel niet meer te zeggen, dat we den kleine spoedig zouden moeten missen. Ik knielde bij het bed neer en voelde een armpje om mijn hals; een zacht stemmetje sprak:

„Moeder, zei u niet, dat ik God bovenal moet liefhebben, en dan vader en moeder? Moeder, ik houd het meeste van den Lieven Heer, en ik ga naar Hem toe.”

„Neen, neen”, zei ik tegen het kind. „Eerst moeder; ik kan je niet laten gaan. Je moet bij me blijven, ik kan je niet missen.”

Het uur van beproeving was gekomen. Welke waarde hadden voor mij, nu die toewijdingskoren, die ik zoo vaak gezongen had? — Weer klonk het zacht:

„Maar moeder, u heeft het toch zelf tegen me gezegd dat het zoo moest: eerst den Heer Jezus.”

Gebroken door smart knielde ik neer en trachtte te bidden.

„Moeder”, hoorde ik weer, „zing u eens van: „Mijn al en het altaar”. Bennie wil graag, dat u het zingt. Toe, moeder.”

O, was dat nu niet het oogenblik van beproeving daar in die sterfkamer? Waarom kon ik dat lied nu niet zingen, zooals ik het den vorigen Zondagmorgen had gezongen?

„Moeder, „mijn al op het altaar”, Bennie wil het graag hebben.”

Ik zong het; zong een leugen, om mijn stervend kind genoeg te doen. Ik zong het niet tot den Heer en dat wist Hij. Hij wist, dat mijn al niet op het altaar was, doch daarbinnen in mijn zelfzuchtig hart was opgesloten. Ik zag mijzelf, zooals Hij mij zag. Het was een vreeselijke ontdekking. Tot op heden was mijn godsdienst er alleen maar een voor tijden van voorspoed geweest.

Toen zong een zwak stemmetje: „Telkens, en telkens, als een sterke vloed, vloeit des Heilands liefde —”

Het koor werd nimmer uitgezongen; de kleine was heengegaan. Slechts het broze omhulsel der kleine ziel bleef over. Diep bedroefd en geheel gebroken bad ik om troost. Daar in die kamer, bij het geliefde kleine lichaampje, gaf ik mijzelf aan God — lichaam, ziel en geest, mijn al. En het is nog op het altaar.

Na dien tijd is ook mijn man heengegaan, doch toen stond ik op de Rots en kon ik zeggen: „Uw wil, niet mijn wil geschiedde, Heer!”

De gedenkdienst.

Deze werd gehouden in de Congressaal te Bandoeng, van welk korps de Majoor soldaat was. De passend versierde zaal was goed gevuld met vrienden en belangstellenden. Ook nu berustte de leiding bij den Chef-Secretaris, die op sympathieke wijze dit samenzijn tot een mooi geheel maakte. De liederen van den hemel deden de gedachten dadelijk zich keeren tot de onsterfelijke dingen en het waren ook deze dingen in het leven van Majoor Scheffer, die naar voren werden gebracht. Wat hij was en deed in Gods kracht en door Zijn genade, daarvan spraken Lt. Kolonel Lebbink en Majoor Ramaker. Kapitein Sprokkereef kreeg eerst gelegenheid een boodschap van mevrouw Scheffer over te brengen, waarin deze haar dank uitsprak voor al de jaren, die zij aan de zijde van haar man mocht meestrijden. Dank ook aan den Chef-Secretaris en al de Officiëren voor hun medeleven en woorden. En zij eindigde met de verwachting door te

geven, dat zij hoopte op een spoedig weerzien Daarboven.

De Kapitein voegde daaraan een enkel woord toe en zeide, hoe het lied op het graf van Jonathan Scheffer: „Mijn Jezus als aan U ik denk, welt zoete vreugde in mij” de levenshouding van den Majoor voor hem zeer duidelijk had vertolkt.

Lt. Kolonel Lebbink sprak over de eerste jaren van zijn aanraking met het Leger, toen de „Ensigns” Scheffer pas naar Java vertrokken waren. Ook vertelde de Kolonel, hoe immer in en zelfs op de brieven van den Majoor een bijbeltekst altijd een goede boodschap had voor ieder, die ze ontving. Het „bereid zijn”, waken en bidden hadden vooral de laatste maanden een bijzondere boodschap voor Majoor Scheffer gehad, waarover hij meerdere malen schreef. Al deze dingen gaven een zuiveren blik in het geestelijk leven van dezen strijdmakker, door den Kolonel treffend geschetst.

Majoor Ramaker vertelde over den tijd, dat hij als jong collectant in Sumatra aankwam en bij de Majoors Scheffer nu en dan zijn tehuis vond (evenals Majoor Lorier, die daarover des morgens aan de groeve sprak).

De geestelijke steun toen ondervonden is den Majoor immer een aansporing geweest op „Jezus te zien”, zooals Majoor Scheffer hem voorhield.

Het zangkoor der kadetten zong mooi en duidelijk een toepasselijk lied. Na het lezen van een gedeelte uit Openbaring 21 nam de Chef-Secretaris nogmaals het woord en ernstig en met klem werd de onbekeerde zowel als de Christen er op gewezen toch bereid te zijn. De heerlijkheid van den hemel is ons dezen avond meer begerlijk, de noodzakelijkheid van het hart rein te bewaren meer duidelijk en dringend geworden.

Dit heengaan van onzen strijdmakker is voor velen een roepstem geweest. Moge Gods zegen op mevrouw Scheffer rusten en haar verdere levensavond vol vrede zijn.

C. B.

Leer mij stil zijn, stille, stille
Onder alles, wat Uw wille,
M' oplegt op de levensbaan!
Heilig zij mij, Heer! Uw wille;
't Is mij zoet om stille, stille
't Nog zoo doornig pad te gaan.

Nellie van Kol.

LEVENSBROD.

Doch daarna

Hebr. 12:11 m.

DAT gebeurt toch heel dikwijls, dat je bij menschen komt, in groote zorg en in diepgaand leed. Dan wil je troost brengen, o zoo graag; maar de woorden willen bijna niet over je lippen heen. 't Is ook zoo donker en zoo ontzettend droef. Dan heb je eigenlijk niets anders te doen dan op je laten inwerken dat leed en die droefenis van die geslagenen en vanzelf zullen die smartemensen gevoelen dat je heel dicht bij hen bent en mede draagt aan den last. Toch is dat niet genoeg.

De oogen moeten van het leed worden afgewend. De blik moet gericht worden op ja, waarop? „Doch daarna” staat hier boven, en als we dat heele vers uit Hebr. 12 eens gelezen hebben, dan begrijpen we wel waarheen wij onze oogen te richten hebben. O, laten we toch maar eens uitschreien ons leed en onze droefenis. Daarvoor behoeft niemand zich te schamen, maar dan daarna? Zal er vrucht, vreedzame vrucht, vrucht der gerechtigheid bij ons gevonden worden? Het is om die vrucht te doen. En als die vrucht niet rijpt, dan is het alles tevergeefs geleden.

„Indien ook maar tevergeefs” zegt de apostel ergens. Die vrucht wordt gevonden bij degenen, die door de kastijding, door het leed en de droefenis, geoefend zijn. Die geleerd hebben het uit Gods hand te aanvaarden. Die diep verstaan dat God ons, met al ons leed, toch nog niet doet naar onze zonden.

Die in de school van het lijden hebben geleerd ootmoedigheid en stil geduld. Die in de donkerheid van het leed, hebben zien rijzen het licht van Gods liefde en trouw.

Wend onze droefenis-oogen naar U, o Heer, opdat wij Uw heerlijkheid zien. Naar U! Naar U!

AS voor den apostel Paulus, die bovengenoemde raad geeft, het schild des geloofs voldoende beschutting? Paulus beveelt het geloofsschild aan, doch was deze aanbeveling gebouwd op persoonlijke ervaring?

Laat ons eens een blik slaan in dit „beschermd” leven. Hier is een van zijn ervaringen: „Van de Joden heb ik veertig slagen min één, vijfmaal ontvangen..... één ben ik gesteenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een ganschen nacht en dag heb ik in de diepte overgebracht..... in slagen uitnemender, in gevangnissen overvloediger, in doodsgevaar menigmaal; in arbeid en moeite, in waken menigmaal, in honger en dorst, in vasten, in koude en naaktheid.” En toch spreekt deze man van een *schild* des geloofs! Ondanks deze bescherming overkomen hem toch al deze dingen?

Wij denken ook aan den doorn in het vleesch. Waar was het schild? Het beschermde hem niet tegen dit lichamelijke lijden.

En dan de vele teleurstellingen in zijn arbeid! Als wij zijn brieven lezen treft ons telkens weer den droeven toon van teleurgestelde hoop: „Want mij is van u bekend gemaakt, dat er twisten onder u zijn”; „Demas heeft mij verlaten”; „Mij is bekend, dat er onreinigheid onder u is”, etc. Vele van deze en dergelijke teleurstellingen moest Paulus ondervinden en het is zeer duidelijk, dat het schild des geloofs hem niet vrijwaarde voor de smart der nederlaag.

De bovengenoemde ervaringen hebben echter alle te maken met zijn lichamelijke moeilijkheden, zijn arbeid, zijn

GEESTELIJKE HERBEWAPENING

GEREED ZIJN!
EEN BOODSCHAP
VOOR
IEDER CHRISTEN
door
John Henry Jowett.

uiterlijke nederlaag. Deze dingen maakten echter niet Paulus' leven uit. Als hij spreekt over „het leven” bedoelt hij het leven der ziel; alles wat hij doet, zegt of overdenkt heeft tot doel: de ziel. De kwestie van welslagen of mislukking door den apostel overwogen, heeft slechts betrekking op de eeuwige waarden. Nooit zien wij hem zich bezig houden met de weelde of armoede van zijn omgeving, doch overal en achter alles zoekt hij den voor- of achteruitgang van het zieleleven. Als deze man dus spreekt over het schild des geloofs, kunnen wij er zeker van zijn, dat hij als altijd in den geest bezig is met de dingen der ziel, dat hij doelt op de bescherming van ons meest kostbare innerlijk bezit tegen onreine en verderfelijke aanvallen.

In onze dagen is er een neiging, om onze gedachten juist in tegenovergestelde richting te doen gaan en daardoor deze leeringen van Paulus een verkeerden uitleg te geven. Wij zijn geneigd meer te steunen op toeval dan op beginselen, meer op uiterlijkheid dan op karakter, meer op aardse bezittingen dan op innerlijken aanleg, in één woord een sterker accent te leg-

„Doet aan de geheele wapenrusting Gods”.

II.

„Bovenal aangedaan hebbende het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen des boozen zult kunnen uitblussen.”

Ef. 6 : 16.

gen op de belangen van het lichaam dan op die van de ziel. Wij zoeken een schild, dat ons beschermt voor onze omgeving.

Wij zoeken een schild, dat ons beveiligd tegen smart, onze vreugde beschermt.

Wij begeeren een schild, dat ons behoedt voor tegenspoed — dat ons geluk beschermt.

Wij wenschen een schild, dat verlies op een afstand zal houden, ons zal bewaren voor pijn, ons zal beschermen tegen de omstandigheden, tegen de vergiftige pijlen van onheil en onspoed. In één woord: wij wenschen een schild, dat ons onszelf behagelijk, comfortabel zal doen gevoelen. En omdat het schild des geloofs dit niet doet, zijn wij dikwijls verslagen, wanhopig, lijkt de wereld ons een chaos, waarin wij den weg niet kunnen vinden. Hier is het, dat wij als Christenen de groote fout maken: wij hebben het oog op aardse waarden, zoeken een schild om het ons gemakkelijk en aangenaam te maken, terwijl Paulus het oog had op hemelsche waarden en een schild zocht om hem rein te bewaren. Hij maakte zich niet bezorgd over de uiterlijke

dingen, doch was er bekommerd over, dat deze dingen zijn ziel zouden schaden.

Paulus zocht geen schild om hem te behoeden voor *mislukking*. Hij zocht een schild, dat hem behoeden zou voor *pessimisme*, dat zoo spoedig voortkomt uit tegenspoed en dat de ziel bindt en haar zon verduistert.

Paulus zocht geen schild, dat hem beveiligen zou voor *beledigingen*, doch hij zocht een schild tegen den vergiftigen pijl van *wraakzucht* die dikwijls uit een aangedane belediging geboren wordt.

Ook zocht Paulus geen schild tegen *teleurstellingen*, doch wel tegen de *bitterheid*, die er het gevolg van kan zijn, tegen cynisme, dat alles „zuur” maakt en de teere snaren der ziel valsch doet klinken.

Paulus begeerde geen schild tegen de *moelijkheden*, doch wel tegen de *vrees*, die kan komen; *lafheid* en *ontrouw*, die er het gevolg van kunnen zijn.

Het was ook geen schild tegen *succes*, wat Paulus zocht, maar een bescherming tegen *hoogmoed*, die maar al te vaak daarmee gepaard gaat; tegen *ijdelheid* en *zelfgenoegzaamheid*, die de reinheid der ziel aantasten en bezodelen.

Paulus zocht geen schild tegen *rijkdom* doch tegen *materialisme*, dat zulk een doodelijken invloed kan hebben en de ziel dichtsluit voor God en den medemensch.

In één woord samengevat, Paulus zocht geen bescherming tegen uiterlijke omstandigheden, maar tegen de aanvallen van satan op zijn ziel en hij vond het schild, dat hij noodig had in een levend geloof in Christus.

Ten eerste kweekt een geloofsleven een liefelijke gemeenschap met onzen Heer Jezus Christus aan. De voornaamste zorg van ons geloofsleven is niet de geloofsartikelen, de kerk, de sacramenten, doch de Persoon van Jezus Christus zelf.

Willen wij dus dit schild des geloofs ontvangen, dan moeten wij allereerst een innig gemeenschapsleven met den Heer aankweken. Zijn heilige tegenwoordigheid zoeken. Zijn levensdoel moet ons geheel doordringen en onze gedachten beheerschen. Wij moeten Zijn beloften diep in ons hart bewaren en onzen geest bij voortduring vestigen op Hem. Wij moeten veel met Hem spreken en luisteren naar wat Hij tot ons zegt. Wij moeten Hem raadplegen in al onze zaken en Zijn raad opvolgen. Het geloofsleven kweekt een innige vriendschap met Christus aan en steunt op die vriendschap en geeft zich in een algeheele overgave over aan de leiding des Heeren.

Ten tweede geeft het leven door het geloof de voornaamste dingen de voornaamste plaats en bij al hetgeen de aandacht vraagt, plaatst het de belangen der ziel voorop. De geloofsheld is meer bezorgd over de wijze, waarop hij leeft dan over zijn aardsch bezit, over zijn karakter meer dan over zijn positie; over wat God van hem denkt meer dan over de opinie der menschen. Tenslotte — de Christen, die een echt geloofsleven leeft, heeft een ruimen blik. Soms wordt een strijd verloren, doch hij weet, dat één aanval nog niet de geheele campagne uitmaakt. „Ik zal u wederom zien en uw hart zal zich verblijden. Geloof heeft een visie: al de koninkrijken der aarde zullen zijn als het koninkrijk onzes Gods.”

Zulk een geloofsleven beschermt zijn ziel als een schild. Het moge Gods weg zijn hem de hitte des daags te doen verdragen — het schild des geloofs zal een beschutting zijn. Het moge Gods wil zijn hem te voeren door een langen donkeren nacht, het geloofsschild zal ons beschermen: „Gij zult niet vreezen voor den schrik des nachts..... voor de pestilentie, die in de donkerheid wandelt, voor het verderf, dat op den middag verwoest.” Dit is een belofte Gods en de beloften Gods zijn zeker.

Beknopt overgenomen uit de Chicago „War Cry”.

„Jezus, Redder van mijn Ziel.”

door Charles Wesley.

ZESDUIZEND liederen van de pen van Charles Wesley! 't Doet iemand duizelen. Men kan echter wel begrijpen, dat de naam van Charles Wesley met groote letters in den liederenschat van de Christelijke kerken staat geschreven.

„Jezus, Redder van mijn ziel” wordt over het algemeen beschouwd als het mooiste van Wesley's liederen. Dit is te merkwaardiger, daar het een van zijn eerste liederen is. Het werd voor het eerst gepubliceerd in een serie van 139 liederen onder den titel: „Hymns and Sacred Poems by John and Charles Wesley”.

Dit was aan het begin van de Wesleyaanse beweging, die zich spoedig als een prairie-brand over heel Engeland verspreidde.

Men vertelt vele verhalen met betrekking tot de aanleiding voor het maken van dit lied. Het meest geloofwaardige is, dat de auteur, diep terneergedrukt door geestelijke moeilijkheden, op zekeren dag door het geopend venster een kleinen zangvogel zag, die door een havik vervolgd werd. Uitgeput vloog het diertje door het raam regelrecht in de armen van Wesley, waar het een veilige schuilplaats vond.

Toen hij over dit voorval dacht, kwam de gedachte bij hem op, dat op dezelfde manier de mensch, die in vreeze en twijfel is, de toevlucht bij Jezus moet zoeken. Hij nam de pen op en schreef het beroemde, alom bekende lied:

„Jezus, Redder van mijn ziel,

Laat mij schuilen aan Uw hart.”

De zinspelende op „s levens storm” is wellicht een herinnering aan een vroegere ervaring, toen hij samen met zijn broer op een zendingsreis was naar Georgië. Het was in het jaar 1735, dat de gebroeders Wesley vriendschap sloten met een gezelschap Hernhutters, die op het zelfde schip als zij waren, en naar Amerika reisden. Tijdens de reis brak een verschrikkelijke storm los en gedurende eenigen tijd verwachtte men niet anders, dan dat het schip met man en muis vergaan zou. Terwijl alle passagiers doodelijk beangst waren, maakten de kalmte en de groote moed der Hernhutters, die temidden van het geloei van den storm en het geweld van de kokende baren hun liederen zongen, grooten indruk op Wesley.

Cliché „Deli Courant”

De kinderen van het Europeesche kinderkuis te Medan deden een bloemenmarsch bij het bezoek van den Terr. Kommandant. Zie voor bijzonderheden pag. 5.

Toen zij probeerden de oorzaak van deze geestelijke kracht te ontdekken, kwamen zij tot de slotsom, dat die Hernhutters positieve zekerheid van Verlossing in Christus bezaten, door het geloof in Hem. En terzelfdertijd ontdekten de Wesleys, dat zij deze zekerheid niet bezaten, maar dat zij steeds hadden getracht „hun eigen zaligheid te bewerken” door zelf uitgedachte methoden.

John Wesley deed later belijdenis, dat hij en zijn broeder naar Georgië waren gegaan om de menschen daar te bekeeren, terwijl zij zelf zoo noodig bekeerd hadden te worden!

* * *

Een ander belangwekkend verhaal omtrent dit lied wordt verteld. Een Presbyteriaansch geestelijke verzorgde de geestelijke belangen van de soldaten in den oorlog tusschen de verschillende Staten van Amerika. Zijn werk bracht hem op het slagveld aan het eind van den dag, toen de strijd voorbij was. Hij knielde bij een stervender soldaat neer en vroeg, of hij iets voor hem kon doen. Nadat hij hem lichamelijk had verzorgd, vroeg hij, of hij nu nog iets anders voor hem kon doen. De stervende soldaat antwoordde: „Zing voor mij: „Jezus, Redder van mijn ziel!”

Zacht en teeder zong de geestelijke het lied, zooals hij het nog nooit gezongen had, want hij dacht, dat zijn zang een stervende in zijn laatste oogenblik kon helpen. Zijn woorden klonken over het slagveld, waar

de dooden en gewonden lagen en een vreemde stilte viel over dit tooneel, terwijl de stervende zijn hand in die van den zanger legde, die voortging en zong:

„Leid mij aan Uw sterke hand,
Tot des levens storm bedaart,
En 'k in veil'ge haven land,
Waarop hier mijn oog reeds staart!”

Toen het lied wegstierf, scheen er over het slagveld een zoete vrede te dalen. De stervende soldaat liet de hand van den zanger los; het gebed was verhoord.

Voor millioenen Christenen is dit lied tot een zegen geweest en wie zal ooit den omvang van zijn invloed kunnen meten?

Schuilplaats vind ik anders geen,
Hulploos klem ik me aan Uw zij;
Laat, o laat mij niet alleen,
Steun en sterk en leid Gij mij!
Vol vertrouwen wacht ik, Heer,
Al mijn hulpe van Uw hand,
Wijl 'k geen andren Gids begeer
Op mijn reis naar 't Vaderland.

Rijke Bronwel van gena,
Die mij wascht van zonden rein,
Gij slaat met ontferming gâ
Iedren zondaar, groot en klein.
'k Geef mijzelve gansch aan U
Voor elk uur, dat mij nog rest;
Geef mij 't Levend Water nu,
Dat mijn dorst voor eeuwig lescht!

CONTRASTEN

Een Zondag op de Lepra-kolonie te Pelantoengan.

PELANTOENGAN heeft voor trouwe lezers van onze Strijdkreet en vooral voor degenen, die diepere belangstelling hebben voor het lijden der menscheit, een bekenden klank. De naam roept LIJDEN voor onzen geest van een 200 tal mannen en vrouwen, die zonder eenige hoop tot nu toe op volkomen genezing, in dit dal van zulk wonderbaar natuurschoon hun leven doorbrengen. Toch is er aan deze plaats ook vreugde en wel een stille ontroerende vreugde, die uit veler oogen straalt en die haar oorsprong vindt in een Bron zoo diep, zoo rein, dat noch ziekte noch de verwoesting van het geteisterde lichaam, haar kan bezoedelen. Het is de Bron van Gemeenschap met Christus. Het is over deze vreugde, over het LICHT, dat velen aan deze plaats wellicht nooit zoeken, dat wij onzen lezers ditmaal iets willen vertellen.

Het
vredig
gelegen
hulp-
ziekenhuis.

Feitelijk zijn er geen woorden, die kunnen beschrijven, wat het is, dat zoo ontroert aan deze plaats. Wellicht zijn het juist de scherpe contrasten:

LICHT EN SCHADUW.

Daar ligt de kolonie ineens voor ons, na een langen tocht door de bergen met prachtige sawahgezichten, wijde verten, den rookenden Merapi, diep in het dal. Midden in den tuin de frisch spattende fontein, mooie rozenstruiken, geurende lelies, veel groen en de mooie rivier, die deze kleine wereld in tweeën verdeelt: De Javaansche en Europeesche afdeling. Vredig, vol zonneschijn en grootsch natuurschoon — **DAT IS LICHT!**

Die witte gebouwen met groote en kleinere kamers, de operatiezaal, de bestralingsafdeling, medemenschen met droevig misvormde geplaatstrekken, verbonden handen en voeten, menscheit lijden, lichameel en moreel — **DAT IS SCHADUW, DIEPE SCHADUW.**

Doch dat in deze vallei, waar menscheit hulp niets of weinig meer kan doen, de boodschap van de liefde van Christus verkondigd wordt door hen, die hun leven gaven om Zijnentwil in dienst der menscheit, dat is LICHT, eeuwige licht, dat ontstoken is aan het Licht der wereld.

Niet alleen dat onze officieren door persoonlijk contact en door hun liefdediensten dit licht tot de menschen brengen, doch opgewekte Legersamenkomsten worden gehouden voor allen, die daaraan deel willen en kunnen nemen. Op Zondagmorgen om 9 uur komen de patiënten van alle kanten naar de bijeenkomstzaal, waar een keurig muziekkorps uit een aantal hunner samengesteld op zeer verdienstelijke wijze den zang begeleidt. Deze frissche nette zaal is getuige geweest van heilige oogenblikken, waarin zonden zijn beschreid, leed werd doorworsteld, draagkracht werd afgesmeekt, maar ook — Gode zij dank — menige overwinning werd behaald. Een mooi zangkoor is gevormd dat af en toe zijn liederen laat hooren. Deze samenkomst zet een eigen stempel op den sabbathdag en wordt soms door honderd en meer der patiënten bijgewoond. Majoor Cullen is de korpsofficier.

Dadelijk na deze bijeenkomst begint in den z.g. Goedang (waar in kasten de voorraad geborgen is) een kindersamenkomst voor de kinderen uit de omliggende kampongs, waarbij het clubje uit ons Kinderhuis niet ontbreekt. De Javaansche Luitenant weet

daar de kleinen goed aan het zingen te krijgen en leert ze op eenvoudige wijze de eeuwige waarheden kennen!

's Middags zijn er voor de inheemsche patiënten twee bijbelklassen, voor mannen en vrouwen afzonderlijk, die door plaatselijke officieren geleid worden, want terzelfdertijd is er voor de Europeesche patiënten een bijeenkomst in de groote verbandkamer, die daartoe in gereedheid wordt gebracht op Zaterdagavond. Deze wordt geleid door de officieren der kolonie, Majoor en mevr. Midtbö. Doch ook nog van een anderen hoek in het dal wordt blij gezang gehoord. De Jav. Luitenant is bezig met een samenkomst voor de patiënten van het Hulp-ziekenhuis. Op de galerij zitten ze en heel trotsch en dapper wordt de Luitenant terzijde gestaan door het 13-tal peuters van het kinderkuis, dat een keurig zangkoortje vormt. Helder weerklinken de liederen van liefde en vrede door de bergen.

Maar nog is de Zondag niet ten einde. De patiënten genieten in de avonduren van hun kleine voorgalerij of (de jongeren) komen samen in hun „Sociëteit“. De kampongbewolking echter zoekt zich een weg over de rivier en vindt een warm welkom in den als zaal gebruikten goedang. Een mooi werk wordt gedaan, verschillende geuniformde Javanen gaven een heerlijk getuigenis op den avond, dat schrijfster dezès er te gast was. Het woord Gods werd ingedronken en velen knielden neer om Jezus te zoeken. Zij namen van het LICHT mee hun dessa in en verlichtten er menig huis.

SCHADUW EN LICHT te Pelantoengan, doch het LICHT overwint

Adjutant ter Telgte aan den arbeid.

HET HULP-ZIEKENHUIS.

Zooals bijgaand kiekje te zien geeft is dit een echt dessa-ziekenhuis, vredig gelegen onder de ruischende palmen. Het is niet groot, doch voorziet in een dringende behoefte in deze omgeving (plaats voor 40 patiënten). Van heinde en ver uit den omtrek komen de patiënten om door Adjutant Ter Telgte en zijn helpers verbonden te worden. Er bestaat een prettige samenwerking tusschen den Adjutant en de kepala's der verschillende kampongs; er wordt gezorgd voor spoedige overbrenging naar het ziekenhuis of de Polikliniek, waardoor tijdig kan worden ingegrepen en erger voorkomen. Blijkt, dat opname noodzakelijk is, dan wordt de patiënt gehouden of bij ernstige gevallen doorgezonden naar Semarang, C.B.Z. door bemiddeling van de ziekenauto van het regentschap Kendal.

Voor velen met beenwonden komen binnen en een flinke mantri-verpleegster staat den Adjutant terzijde om de vrouwelijke patiënten te helpen.

Ook komen vele moeders met haar kleinen, die soms hevig verzet toonen, als de „obat“ moet worden geslikt, doch met vaste hand wordt het kleintje even in bedwang gehouden en de inhoud van het glaasje naar binnen „gegogen“ en de genezende medicijn kan haar werk doen.

De vrees voor dokter en ziekenhuis is lang nog niet bij alle kampongbewoners verdwenen, vooral de ouderen willen daar vaak nog niets van weten. Zoo kwam er b.v. een jongen met ernstige beenwonden, waarin splinters bamboe zaten. Overbrenging naar de C.B.Z. was noodzakelijk om het been te redden; de jongen was gewillig, maar de moeder heftig verzette de vrouw zich, schold en dreigde, doch toen de ziekenauto kwam, werd ondanks dat alles de jongen toch door den Adjutant er rustig ingelegd. Scheldende trok de vrouw terug naar haar kampong. Na geruimen tijd kreeg ze haar zoon echter geheel genezen terug, wat anders wel nooit het geval zou geweest zijn. — Zoo zouden wij meerdere voorbeelden kunnen noemen, om aan te toonen welk een zegenenden en weldoenden invloed er van dit kleine ziekenhuis uitgaat, doch de plaatsruimte laat dit niet toe. Als een LICHT-baken ligt het daar en tracht zooveel mogelijk lichameel de nooden der bevolking te lenigen. De eenvoudige bijeenkomsten op Zondagmiddag, waarover wij reeds spraken, laten niet na hun uitwerking te hebben en het Evangeliezaad wordt megedragen, diep in het hart, waar het wortel schiet en op Gods tijd vrucht zal dragen.

Het begonnen werk wordt voortgezet door den Javaanschen Luitenant, die er op uit trekt naar de omliggende kampongs met zijn bijbel en de menschen in de huizen bezoekt, met hen spreekt en bidt en hen uitnodigt voor de bijeenkomsten. Er is op deze wijze een schakel, die al den arbeid in dit dal verricht met elkaar verbindt. **De macht van het licht, dat de schaduw verdrijft.**

EENZAAMHEID.

Er zijn veel eenzame menschen op de wereld.

Ik heb ze gezien in ziekenhuizen en gevangnissen, in vergaderingen en hotels, in paleizen en hutten, op straat en in den trein, bij begrafenissen en in feestzalen. Ik heb ze gezien in de stilte van de ziekenkamer.

Ik heb ze gezien, dansende bij jazzmuziek. En zij wisten niet, dat zij eenzaam waren... Dat is de tragiek van den modernen mensch.

Eenzaamheid is een lijden van het Hart. Het raakt het allerdiepste, het allerinnigste.

Ieder mensch is tenslotte een eenzame, indien de Man van Smarten, Die de groote Eenzame is geweest, niet naast hem gaat.

Er is zooveel, dat een mensch eenzaam kan maken.

Misschien de zonde nog wel het meest.....

Ik heb gesproken met eenzame menschen, en langzaam ging de deur van dat verborgen leven voor mij open.

— O, dat alléén zijn —

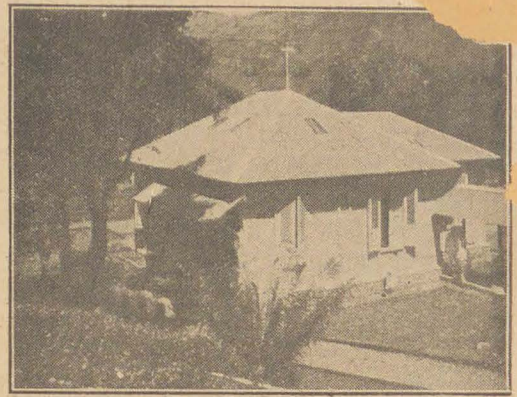
En nu is Jezus daar. Hij gaat als een Levende Werkelijkheid door de wereld en zegt tot de menschen en de volken: „Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt“.

Hij zegt tot U en tot mij, die gelooft: „Ik heb uw eenzaamheid gedragen. In Mijn nabijheid is uw eenzaamheid geen eenzaamheid meer“.

Christus klopt aan het venster van ons eenzame hart.

Hij nadert ons, héél dicht, en wil ons in liefde leiden naar de rust van de gemeenschap met God. Hij is de groote Vriend!

(Overgenomen).

HET TEHUIS VOOR LEPPRA-VRIJE KINDEREN.

Op een zonnig plekje, even voor men de kolonie zelf voor zich ziet, ligt het nette huisje, (hierbij afgebeeld) waar een 14-tal kleintjes door een der officieren goed verzorgd wordt. Een enkele blik op het gezellig clubje peuters op ons kiekje toont den lezer ongetwijfeld, dat zij zich in blakenden welstand bevinden. De allerkleinste, een baby van enkele maanden, ligt in den grooten poppenwagen, veilig beschermd door de anderen.

Ook hebben ze „school“ en heel gewichtig met de lei voor zich zitten ze dan, want de Javaansche Luitenant Idris geeft ze les in lezen en schrijven, waar ze wat trotsch op zijn. En zingen dat ze kunnen! De jongen achteraan op de foto heeft een bijzonder heldere stem en het kleine meisje vooraan links zong eerst bedeesd doch later uit volle borst een heel versje op „do-re-mi-fa-sol“ voor de redactrice. Welk een zegen, dat deze kleinen op deze wijze behoed worden voor de besmetting der ouders. De scheiding is

Zien ze er niet goed uit?

voor de laatsten de schaduw doch de gezonde lieve gezichtjes en het geluk hunner kinderen is het licht!

Zoo zijn er op deze kolonie groote contrasten, die echter overbrugd door de liefde van Christus, toch een mooi, ontroerend geheel vormen.

DE GEZINSBOND.

Nog en ander lichtpunt is er en dat is het kleine zaaltje, waar een 30-tal vrouwen (als ze allen wel genoeg zijn om te loopen) elke week bijeen zijn voor den Gezinsbond. Denkt u maar niet, dat ze somber of gedrukt terneer zitten, integendeel. Al zijn de handen soms misvormd, ze hanteeren de naald met evenveel lust als de mooie gave handen van haar medezusters over de gansche wereld. Er is een secretaresse, een penningmeesteres ook en dezelfde maandelijksche lezingen worden ook hier gegeven als overal elders. Met welk een aandacht werd geluisterd naar het behandelde onderwerp en welke innige gebeden klonken op tot God. Welk een begripen en liefde straalde uit die oogen. En als belooning voor het bezoek mocht een kiekje gemaakt, wat ook zeker door alle Gezinsbondleden van Ned.-Indië bijzonder gewaardeerd wordt. Het brengt deze medezusters, wier lijden wij niet beschrijven durven, zooveel dicht bij ons, in gebed en eenheid. Blijmoedig en liefst onopgemerkt dragen zij het haar opgelegde kruis, doch met Hem, Die gezegd heeft: Ik ben met U alle dagen. Gedenkt elkaar in Uw gebeden, zusters van den Gezinsbond!

* * *

CONTRASTEN — LICHT en SCHADUW, doch wij herhalen:

HET LICHT OVERWINT.

Laten wij, die van God de onuitsprekelijke gaven van een goede gezondheid en de samenleving ontvingen, met grootere liefde en meer trouw allen gedenken, wier overgave en blijmoedigheid velen beschamen! C.B.

Zie ook pag. 5 kol. 4 onderaan.

← De zusters van den Gezinsbond.

PAASCHJUBEL IN BANDOENG

Samenkomsten onder leiding van Kolonel Beekhuis.
LITURGISCHE DIENST IN HET PIETER SIJTHOFPARK

Nadat de zangbrigade een mooi Paaschlied had gezongen ging de Kolonel over tot de inzegening van onze drie makkers tot soldaat. Als altijd was dit een plechtig moment. Met ernst werd hun nog eens voorgehouden, welke beloften zij deden aan den Heer en welke verplichtingen zij op zich namen. Het was hun echter aan te zien, dat hun besluit ernstig en vast was. Zij knielden neer onder de Legervlag onder het zingen van een toewijdingskoor, terwijl allen in de zaal opstonden om getuige te zijn van de beloften, die nogeens herhaald werden.

Vaderlijk, ernstig en beslist sprak de Kommandant, de drie bevorderde makkers toen, nadat mevrouw Kolonel Beekhuis hen in gebed had opgedragen aan den Heer.

De bijbellezing van onzen Kommandant, hetste ons nog het wonderbaar gebeuren

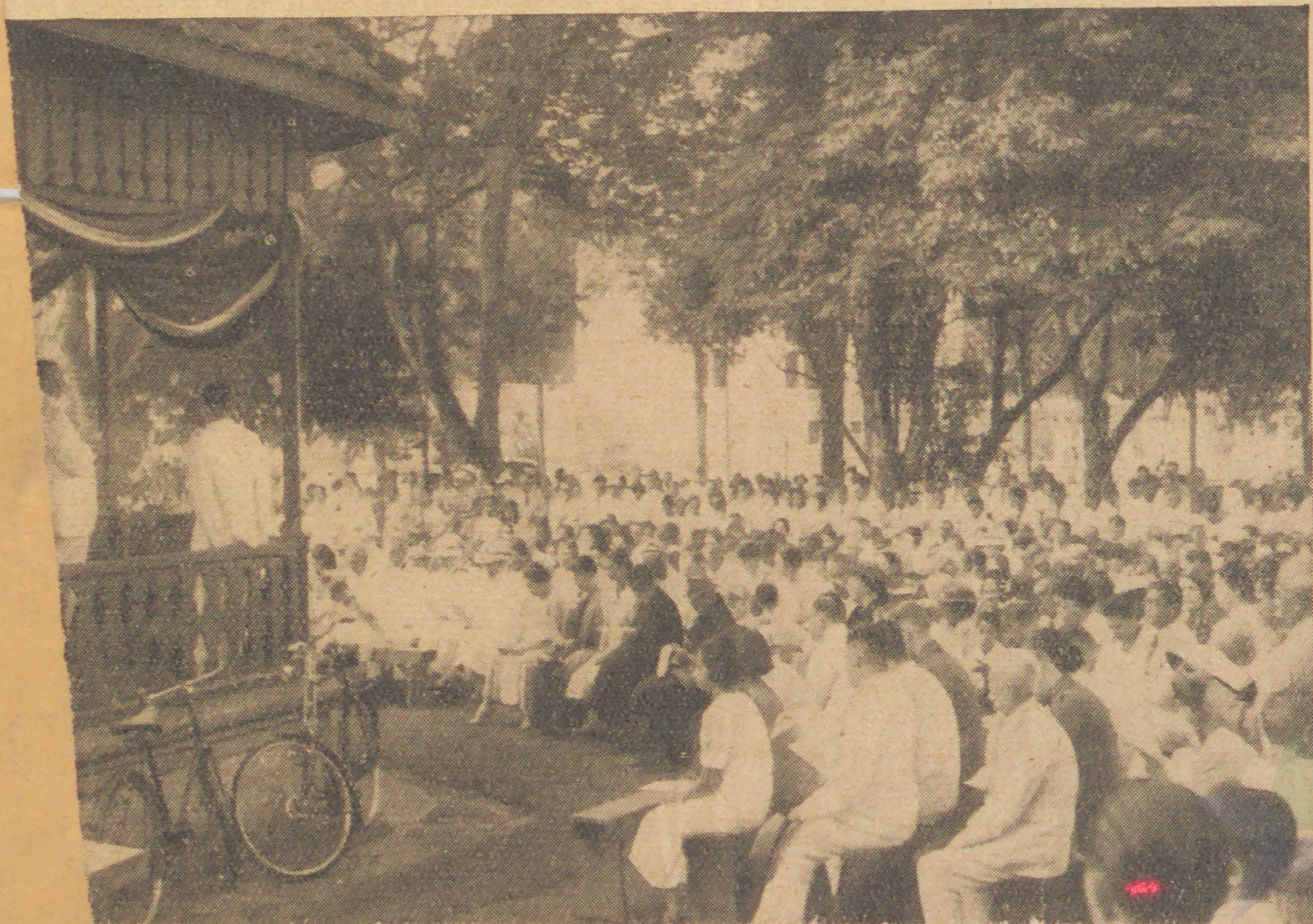
In den zeer ernstigen nabadstond werden nieuwe beloften gemaakt en oude beloften hernieuwd. 't Was een mooie morgen.

A. B.

BANDOENG II.

Paasch-Zondagavond was het de beurt van onze makkers in Bandoeng 2 om Kolonel en mevrouw Beekhuis in hun midden te hebben. Met geestdrift en blijdschap hebben allen de heerlijke Paasch-liederen gezongen. Enkele makkers hebben getuigd van het nieuwe lever van Christus in eigen hart. De kadetten zongen een van hun mooie liederen, dat ons allen gezegend heeft.

Het was een plechtig oogenblik toen de Kolonel zeven makkers mocht inzegenen tot heilssoldaat, mevrouw Beekhuis sprak woorden van aanmoediging en gaf goeden raad aan deze nieuwe makkers.

GOEDE VRIJDAG EN PASCHEN

IN MALANG EN SOERABAJA

MALANG I en II.

„De dag bij het kruis” zooals de Goede Vrijdagsamenkomsten waren aangekondigd, werd bijgewoond door een flinke schare menschen. Des morgens waren Lt.-Kolonel en mevr. Lebbink met ons. Er heerschte een geest van gebed en verwachting. Het woord van den Kolonel werd a.h.w. ingedronken en velen maakten aan het eind der bijeenkomst een nieuwe toewijding.

G. H.

De avondsamenkomst werd door de Kolonels in korps II geleid en de zaal was stampvol voor deze gelegenheid. Allereerst stond mevrouw Lebbink stil bij het leven van onzen Heiland om ons te voeren naar Golgotha. In aansluiting daarop zong het zangkoor een toepasselijk lied, waarna Kolonel Lebbink ons op zeer duidelijke wijze verklaarde, wat het lijden van Christus voor ons beteekende. Tot onze groote vreugde deden 6 personen dien avond de goede keuze. Het was voor ons korps een gezegende tijd.

Op den eersten Paaschdag waren Adjudant en mevr. Palstra onze „specialen”. Ook nu weer een goede opkomst. Wij smaakten de vreugde, een gezin van vader, moeder en twee dochters te mogen inzegenen tot heilssoldaat. Gods Geest openbaarde zich op bijzondere wijze en ook nu mochten wij enkele zielen zien komen om hun toewijding te vernieuwen.

tus kwamen. Majoor Barbier was dien avond in korps I en Adjudant Palstra in korps II terwijl de korpsofficieren der andere korpsen eveneens zeer gezegende bijeenkomsten hadden.

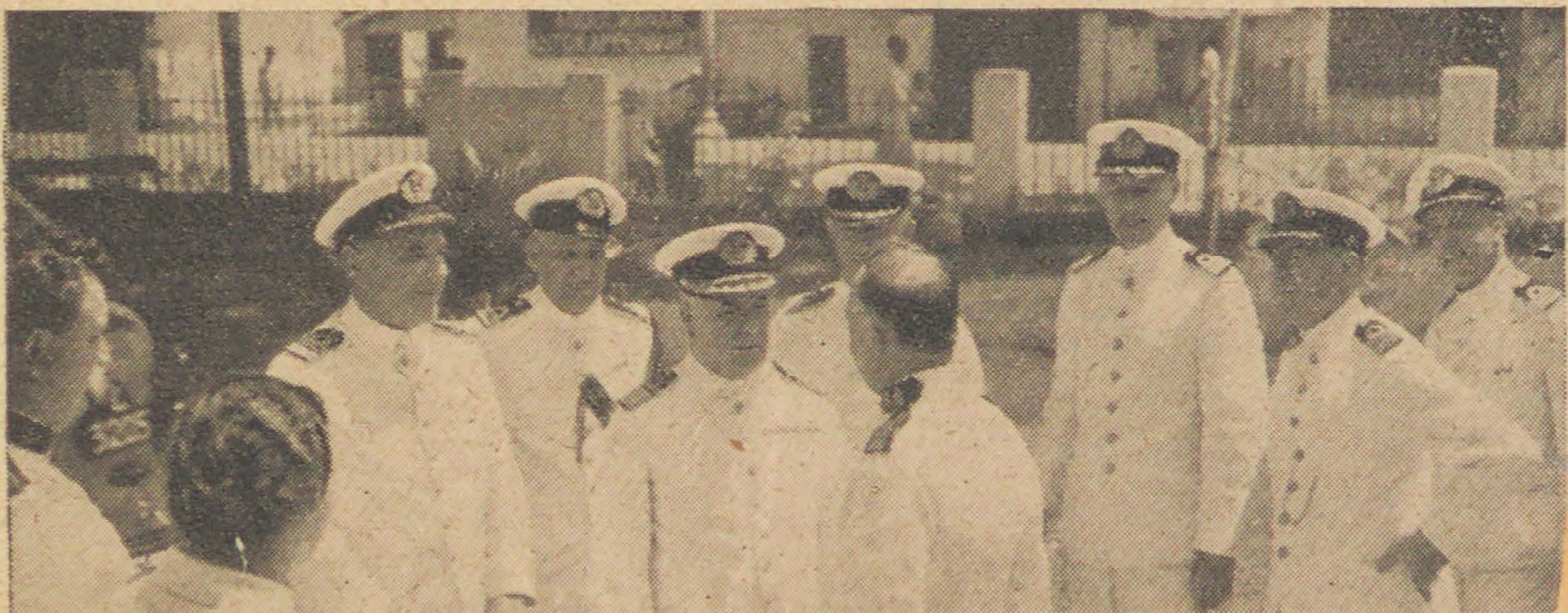
v. d. H.

Lt.-Kolonel en mevr. Lebbink brengen Paaschvreugde.

Na de diep-ernstige overdenking van den dag, waarop het lijden en sterven van onzen Heiland herdacht werd, volgde een dag van Opstandingsvreugde. Ook nu waren in de verschillende korpsen velen opgekomen met groote belangstelling luisterend. Er was blijdschap onder Gods kinderen over het heerlijke feit der Opstanding. Velen maakten dien dag een nieuwe toewijding, terwijl ook verschillende makkers werden ingezegend tot heilssoldaat.

Des morgens waren de Kolonels in korps I, waar een mooie schare was opgekomen en de Paaschvreugde en vrede in woord en lied gepredikt werd.

De Kolonel wist door zijn bezielend woord ons mede te voeren in den geest naar de eerste Paaschfeest en wat ons dezen morgen werd gebracht zullen wij niet spoedig vergeten. Het woord door br. Bouwens van Donoree in deze bijeenkomst gesproken, bracht die ontroering. Wij gingen na afloop uiteen niet slechts met een herinnering aan een ontmoeting met Jezus, doch met Hemzelf op onze harten.

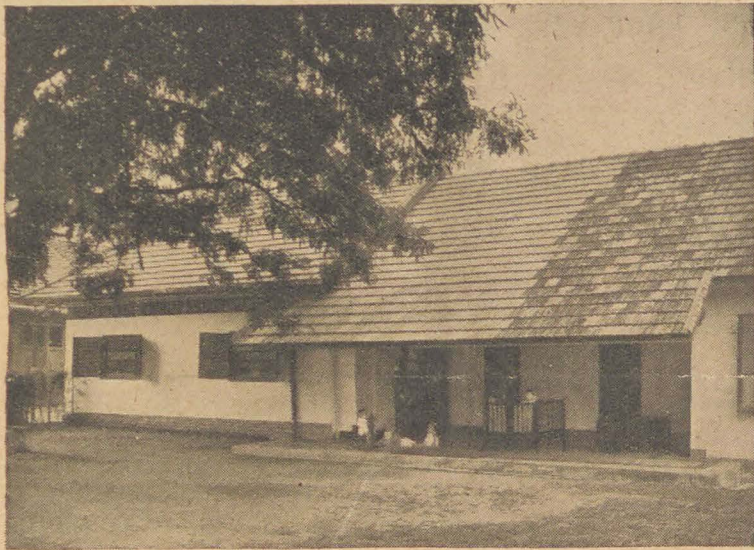
BIJNA vijf en twintig jaar is het geleden, dat het Leger des Heils zijn arbeid begon in **MEDAN** en wel met de oprichting van een Kinderhuis voor Europeesche kinderen. Dit gebouw, destijds geheel aan de eischen voldoende, gaf plaats aan 40 kinderen. Na bijna een kwarteeuw zijn er nu twee tehuisen, één voor Europeesche en één voor inheemsche kinderen, die te zamen plaats bieden aan 143 kinderen.

Doch ook op ander terrein heeft het Leger des Heils zich nuttig weten te maken. Reeds voordat dit Kinderhuis geopend werd, was het beheer der lepra-kolonie te Pceloe si Tjanang aan de zorg van onze organisatie toevertrouwd en onder de 400 patiënten, die deze kolonie bevolken wordt een gezegend en goed werk verricht.

Het Leger des Heils bepaalt zich echter nooit alleen bij maatschappelijk werk. Onze allereerste roeping is: Het Evangelie te verkondigen. Dat dit menigmaal eerst gebeurt nadat de lichamelijke nood is gelenigd en de pijn verzacht, is echter geen reden dat de goede heilsoldaat niet altijd uitziet naar gelegenheden tot het brengen van de Blijde Boodschap des Heils. Zoo zijn er korpsen (Evangelisatieposten) geopend te **Medan**, **Belawan** en **Pematang Siantar**, waar onder volwassenen en kinderen, onder Europeanen, inheemschen en Chineezen bijeenkomsten worden gehouden.

Opening van de baby-afdeeling van het inheemsche kinderhuis.

Vele jaren lang werd in het eerste kinderhuis, dat in de Wilhelminastraat gevestigd

De nieuwe baby-afdeeling, van het inheemsche kinderhuis.

was, een mooi werk gedaan. Langzamerhand echter werden aan de opvoeding der kinderen hogere eischen gesteld, waardoor het noodzakelijk werd te zorgen voor een betere behuizing. Op 7 September 1937 werd toen het Europeesche kinderhuis aan de Van Linschotenlaan, waar gezegend en goed werk verricht wordt door Majoor Koring en haar helpsters, geopend.

Het tehuis aan de Wilhelminastraat werd toen ingericht voor inheemsche en Chineesche kinderen en Majoor Lehmann benoemd tot directrice. Steeds meer aanvragen tot oprame kwamen binnen vooral voor baby's. Op Wcensdag 1 Mei had naar aanleiding daarvan de opening plaats van een nieuwe afdeeling, waarin deze kleinen kunnen worden verzorgd.

Voor deze eenvoudige plechtigheid waren vele belangstellenden opgekomen. O.m. waren aanwezig mevr. Spits, echtgenoot van den gouverneur; mevr. Bruggeman, echtgenoot van den resident; mevr. Visser, echtgenote van der Hoofd-Administrateur der Deli-Maatschappij; de pl. mil. commandant, kapitein Molenbrugge; ds. en mevr. Oberman van de Prot. gemeente. In de zaal van het tehuis die met vele bloemstukken versierd was, kwam men bijeen (de regen verhinderde helaas het tuinfeest). In zijn openingsrede memoreerde Kolonel Beekhuis, hoe irdertijd gouverneur Van der Plas den eersten steen gelegd had van dit kinderhuis, dat nu voor inheemsche kinderen gebruikt wordt. Dat wij nu in staat zijn uitbreiding te geven aan het werk hier verricht, is het Leger des Heils een groote vreugde. Nadat Majoor Lehmann een en ander over haar arbeid in het tehuis verteld had, nam mevrouw E. M. Kurtze-ter Beek, echtgenoot van den burgemeester, het woord. Met groote waardeering gewaagde spreekster van het menschevriende werk door het Leger des Heils verricht en eindigde haar toespraak met te zeggen: „Ik doe deze deur open, den wensch uitsprekende, dat de zegen Gods op

AAN SUMATRA'S OOSTKUST.

BEZOEK VAN DEN TERRITORIAAL KOMMANDANT.

Opening van de baby-afdeeling van het Inheemsche kinderhuis te MEDAN.

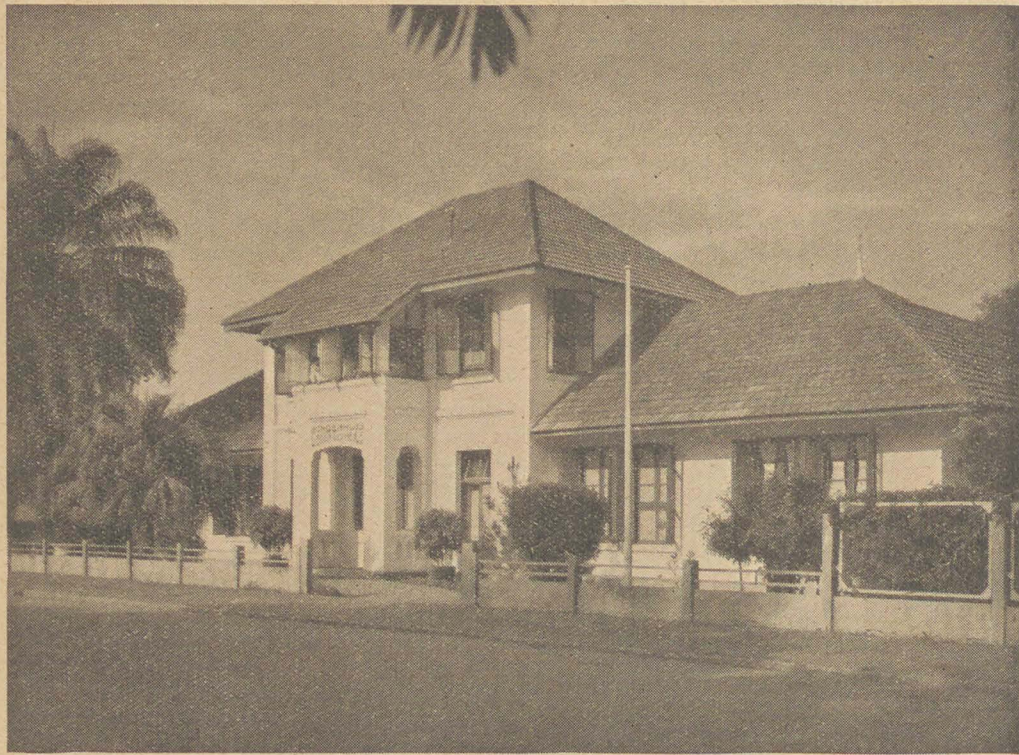
Wijding van een nieuwe Legerzaal te BELAWAN.

deze baby-afdeeling moge rusten." Hiermede was de plechtigheid beëindigd en was er gelegenheid het huis te bezichtigen.

INWIJDING VAN DE NIEUWE LEGERZAAL TE BELAWAN.

Een tweede feestelijkheid, tijdens het bezoek van den Terr. Kommandant aan Sumatra's Oostkust, was de inwijding van de nieuwe zaal te Belawan. Dit gebeurde op Hemelvaartsdag des morgens om 9 uur. Vroclijke Legermuziek deed zich hooren en de vlaggen wapperden. Brigadier Meijer, beheerder der leprakolonie, opende met het doen zingen van een danklied en leidde den Kolonel bij het belangstellende publiek in. Onze leider uitte zijn waardeering voor den arbeid der officieren in Belawan werkzaam en de belangstelling van Europeesche zijde voor dit werk, waarvan het keurige gebouw wel een bewijs was.

„Hierra trad mevrouw van Yperen, echtgenoot van den havendirecteur, naar voren”, aldus de „Deli Courant” en sprak eenige waardeerende woorden, den Leger des Heils arbeid betreffende. „Deze nieuwe zaal” zoo zeide spreekster o.m. „is wel een bewijs van vooruitgang.” Vervolgens nam mevrouw van Yperen den sleutel ter hand en opende de

Het tehuis voor inheemsche en Chineesche kinderen aan de Wilhelminastraat.

mevr. v. d. Veen; de onder-havenmeester Jongste e.a.

DE HERDENKINGSSAMENKOMST.

De groote Herdenkingssamenkomst, die het karakter droeg van een lezing, en waarin de wording en groei van het Leger des Heils in Ned.-Indië naar voren werd gebracht, vond plaats in de Aula van het Europeesche kinderhuis. Er was veel belangstelling, Brigadier Meijer opende de bijeenkomst met zang en gebed, waarop de Kolonel het woord nam. Duidelijk en met bezieling zette onze leider doel en streven van den Legerarbeid uiteen, alsmede den groei in den loop der jaren, waardoor nu aan duizenden hulp kon geboden worden ock in Nederlandsch-Indië. De lezing werd gevolgd door de filmvertooning van arbeid hier te lande, terwijl de officieren gezamenlijk een lied zongen.

Ook de kinderen van het Kinderhuis lieten zich niet onbetuigd, doch voerden aan het begin van den avond een bloemenmarsch uit, die bijzonder goed slaagde en tot aardige tableaux en rhythmische demonstraties leidde, welke bij de aanwezigen zeer veel bewondering wekten.

DE BIJENKOMSTEN.

Natuurlijk heeft de Kolonel ock in alle korpsen ter Oostkust bijeenkomsten geleid, die rijkelijk gezegend waren. Allereerst op de leprakolonie te **POELOE SI TJANANG**. In de keurig gerestaureerde zaal werd een echte Verlossingssamenkomst gehouden. De zaal was meer dan vol, de nieuwe barken gaven den patiënten gelegenheid om rustig naar de boodschap te kunnen luisteren. Het vereenigde muziekkorps van Medan en Belawan verleende medewerking, onze mooie liederen werden met bezieling gezongen, getuigenissen, solo's en gebed, alles getuigde van vrede met God. De boodschap van onzen Leider werd met graagte aangehoord. Ook hier werd dien eersten avond de film vertoond.

In **PEMATANG SIANTAR** werd een bijeenkomst gehouden in de Chineesche school

Velen moesten op het schoolerf een plaatsje zoeken om te luisteren. Met aandacht werd alles gevolgd en wij verheugden ons dien avond over enkele zielen, die tot den Heer kwamen.

In het korps te **MEDAN** werd de Zondag doorgebracht. De Heiligingssamenkomst was bijzonder gezegend. Met klem wees onze Kolonel op de noodzakelijkheid het volle leven in Christus te bezitten. „Er is overvloed, er is volheid in Christus”, riep hij telkens weer en wij dankten God voor een 15-tal makkers, dat den zegen van volle Verlossing zocht dien morgen. In deze bijeenkomst werd een kind van den sergeant den buitenpost Kebon Djahe opgedragen aan den Heer. Heerlijk was het te zien, dat ook vader en moeder zich bij vernieuwing wijdten aan God.

In de kindersamenkomst des middags reikte de Kolonel de prijzen uit en door de prettige wijze, waarop dit gedaan werd, wist hij de volle aandacht der kinderen te boeien.

De avondsamenkomst was een ouderwetische Legerbijeenkomst. Gloedvolle getuigenissen, een lied van het officieren-zangkoor en een krachtige toespraak van den Kolonel maakten dit samenzijn, tot een gezegend geheel.

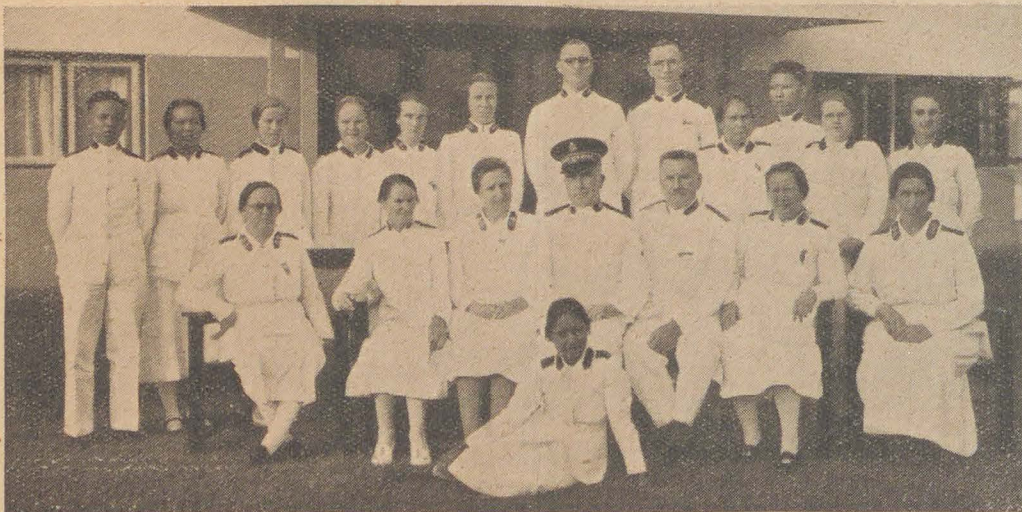
In **PANGKALAN BRANDAN** werd in de Aula een lezing met film gehouden. De administrateur van de B.P.M., de heer G. J. Boekenooen, sprak den Kolonel toe en gaf uiting aan zijn groote waardeering voor het werk van het Leger.

De officierssamenkomsten, die met de makkers van de Oostkust gehouden zijn, waren tijden van grooten zegen. De verschillende besprekingen met de Hoofden der tehuizen en inrichtingen waren nuttig en doeltreffend, zoodat dit geheele bezoek aan dit deel van ons Territorie als zeer geslaagd en bemoedigend mag worden beschouwd. Y.

EEN GOEDE DAAD VOOR PELANTOENGAN.

Majoor Steen, die juist met mevrouw en de kinderen van Amerika is teruggekomen, bracht een bezoek aan het Hoofdkwartier en overhandigde den Terr. Kommandant een schrijven van een onzer vroegere officieren, Kapitein Smits, die ongeveer 20 jaar geleden eenigen tijd op de lepra-kolonie werkzaam was, doch nu reeds geruimen tijd in Amerika woont.

Kort geleden hield zij in de plaats harer inwoning in de kerk een lezing over onzen Legerarbeid en vertelde in het bijzonder over het werk op de bovengenoemde kolonie. Sommige belangstellende aanwezigen gaven een kleine bijdrage voor dezen arbeid, welke Majoor Steen voor den Kolonel meebracht. Zeker zal het onzen vrienden op Pelantoengan genoeg doen te vernemen, dat zij door oude bekenden niet vergeten worden, doch in het gebed en met liefde worden herdacht.

De officieren aan de Oostkust van Sumatra werkzaam, met hun leider Kolonel Beekhuis, en Adjudant Young.

UITBREIDING TE KASIJAN

Opening van nieuwe gebouwen voor de gehuwde bewoners onder leiding van **KOLONEL A. C. BEEKHUIS**.

De Raden Ajoe, echtgenoot van den regent van Djember verricht de Openingsplechtigheid, ER was veel belangstelling, zoowel van de zijde der B.B.-ambtenaren als van de voornaamste burgerij van Djember; voor de opening van de nieuwe gebouwen voor de gehuwde patiënten der Bedelaars-kolonie te Kasijan.

O.m. waren aanwezig, Controleur C. v. d. Griend, als vertegenwoordiger van Ass. Resident H. Remmert, die verhinderd was wegens belangrijke ambtsbezigheden; de Regent van Djember R. A. Ario Notohadinegoro; de Patih van Djember, Mas Boediardjo; Dr. C. D. Maas; Ds. v. Oest; Godsdienst-leeraar v. d. Berg; de Heer L. H. de Boer; Dr. Oetomo met hun dames. Niet-tegenstaande hij een reis van meer dan 26 uur achter den rug had, en slechts enkele minuten voor den aanvang arriveerde, nam de Kolonel onmiddellijk de leiding van deze samenkomst ter hand. Na de aanwezigen hartelijk gedankt te hebben voor de betoonde belangstelling en allen, die eenigszins meegeholpen hadden met dezen bouw der nieuwe afdeling, memoreerde hij hoe deze kolonie is ontstaan en hoe Mevr. Tjarda van Starckenborgh Stachouwer eigenlijk degene is, die den eersten stoot heeft gegeven voor de totstandkoming van de gebouwen, die thans geopend zouden worden.

„Wat is het doel van het werk, dat ge-

schiedt op deze kolonie?” vroeg onze Leider. „In het verleden”, ging hij voort, „diende dit complex gebouwen als een strafgevangenis, waardoor menschen onttrokken werden aan de maatschappij; ons doel is, deze gebouwen te gebruiken om menschen op te nemen, in hun nooden te voorzien, hen te leeren werken, en dan versterkt naar lichaam en geest, bekwaam gemaakt in een of ander vak, terug te brengen in de maatschappij, waar, naar wij hopen, zij eerbare burgers zullen worden.

Wij willen gaarne werken in den Geest van Jezus Christus, Die allen, zonder aanzien des persoons heeft geholpen; wij willen dienen in den geest van onzen Stichter, die ons geleerd heeft, de deuren wijd open te zetten en allen, die in nood zijn te helpen.

Spreker ging voort te vertellen over het werk op deze kolonie en zeide, dat reeds een aanvang was gemaakt met werkzaamheden, als manden- en mattenvlechterij, maar dat het in de bedoeling lag, om zoo mogelijk in de naaste toekomst te beginnen met textiel-industrie.

Controleur C. v. d. Griend, sprekend namens den A.R. zeide, hoe verheugd de ambtenaren der B.B. waren met alle pogingen van het Leger des Heils om de bevolking van deze gewesten te helpen, daar het de

taak was van het B.B. om te zorgen voor het welzijn van de inheemschen en deze taak daardoor zeer verlicht werd. „Terwijl de dessa-bevolking een geweldig aanpassingsvermogen heeft, en tracht zooveel mogelijk eigen menschen te helpen, is dat toch niet voldoende gebleken en daarom ben ik blij, dat het Leger des Heils de zorg voor deze menschen op zich genomen heeft. Ik wensch U geluk met deze opening. U kunt altijd rekenen op den steun van het B.B.”

De Regent van Djember, dankte den Kolonel namens de bevolking van deze districten en de bewoners van de kolonie voor wat het Leger doet voor de inheemschen. Hij wenschte den Kolonel geluk met de nieuwe opening en hoopte, dat deze niet zou worden teleurgesteld in zijn poging om deze menschen te helpen.

Daarna werd gezamenlijk het lied: „Grijp toch de kansen” gezongen en Ds. v. Oest bad: „Zet den stempel van het Pinksterfeest op deze gebouwen, geef toch, dat de kracht van den Heiligen Geest alle onheilige geesten zal verdrijven.” Hierna werd overgegaan tot de „openings-ceremonie” welke door de Raden Ajoe, echtgenoot van den Regent van Djember, verricht werd.

Keurig netjes zagen deze gebouwen er uit.

Jammer genoeg kon de avondsamenkomst met de patiënten niet doorgaan, daar om twee uur het droeve bericht doorkwam, dat Nederland in den oorlog betrokken was, en de Kommandant onmiddellijk naar Bandoeng terugkeerde.

Kolonel en mevrouw Beekhuis in de Congreszaal te Bandoeng

Dag van Gebed — Altaardienst — Pinksterzegen.

Zeker heeft nog nimmer een Pinksterdag in de geschiedenis van ons volk en land het karakter gedragen, als die van Zondag 12 Mei. Velen waren opgekomen tot dezen Dag van Gebed en in den Heiligingsdienst werd de spanning en smart gevoeld, die zoo eendrachtelijk gedragen werd. Onze leider vond voorbereiden grond voor de boodschap, die hij te brengen had en in innig gebed droegen de Kolonel zelf zoowel als verschillende andere officieren en mede-Christenen den nood van land en Vorstenhuis op aan God. Doch ook de eigen ziele-nood, de eigen tekorten en smarten werden aan God bekend gemaakt. Toch kwam de ziel op sommige oogenblikken zeer merkbaar boven haar leed uit. Met welk een ontroering en hoe diepdoorvoeld werd gezongen: „Gij zijt genoeg voor mij!” Daarmee wilden wij elkaar en onszelf bemoedigen. Tegelijkertijd werd het „offer” gebracht op het daartoe opgerichte altaar. Het viel niet moeilijk iets te „geven”, de ziel was gestemd tot daden en de uitkomst van het gebrachte bewees dit ook. In totaal was de opbrengst voor den Altaardienst dezen dag ruim f 220.—

Treffend was het bijbelgedeelte door den Kolonel behandeld. Geheel van toepassing op den toestand, waaronder wij in dit uur bijeenkwamen, trok het tevens de ziel op tot het Pinksterfeit, dat met kracht werd gepredikt en opnieuw als een groote noodzakelijkheid in de eigen geestelijke ervaring werd gezien.

Ook de avondsamenkomst was gezegend. Enkelen, die des morgens niet de bijeenkomst konden bijwonen kregen gelegenheid nu hun gaven te brengen. Verschillende getuigenissen werden gegeven. Ook nu werd door officieren en makkers gebeden voor den nood der wereld, die menigmaal geuit werd in ontroerende ziele-taal. De prediking van den Kolonel was duidelijk en klaar. Onze leider bracht naar voren, hoe de boodschap na het Pinksterfeest was: Bekeert u! De kracht van de discipelen uit die eerste dagen lag in deze boodschap en ook nu was het dezelfde blijde tijding van Verlossing door Christus, die de kracht was van het woord van dezen avond.

Mevrouw Beekhuis, de Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel, zoowel als Lt. Kolonel en mevr. Lebbink en de andere Bandoengsche officieren stonden onzen leider op dezen dag terzijde.

De Landdag van Oost-Java te Lawang.

Terwijl de eerste zonnestrallen tot het vredig gelegen, lommerijke terrein van den Kunstkring te Lawang doordrongen, ontplooid de Legervlag er fier haar banen, en verzamelden zich aldaar de deelnemers tot den jaarlijkschen Landdag, uit verschillende delen van Oost-Java, aldus de telkens herhaalde vraag, „Zou de Landdag toch doorgaan?” beantwoordend. Ja, het Leger des Heils gaf ook hierin dezen dag blijk, met onverflauwden moed voort te gaan, zijn roeping te vervullen, in het brengen van de boodschap des Heils.

Adjutant Palstra, bij wien de leiding der samenkomsten berustte, verklaarde ons den zoo alleszins begrijpelijken terugkeer van onzen Leider Kolonel Beekhuis, aanvankelijk aangekondigd als Leider van den Landdag, naar het centrum van den Heilstrijd te Bandoeng, waar zijn tegenwoordigheid onder huidige omstandigheden vereischt werd. We droegen onzen Leider en de belangen van den Heilstrijd, op in het gebed.

Groote ernst en wijding kenmerkten de samenkomsten op dezen tweeden Pinksterdag. Het openingslied: „Daal als in tijden van ouds op ons neer, Heilige Geest” vertolkte zoo juist het doel en verlangen van ons samenkomen.

(Zie pag. 8 kol. 3).

De Bandoengsche korpsen vereenigd voor een Landdag op „Berg en Dal”

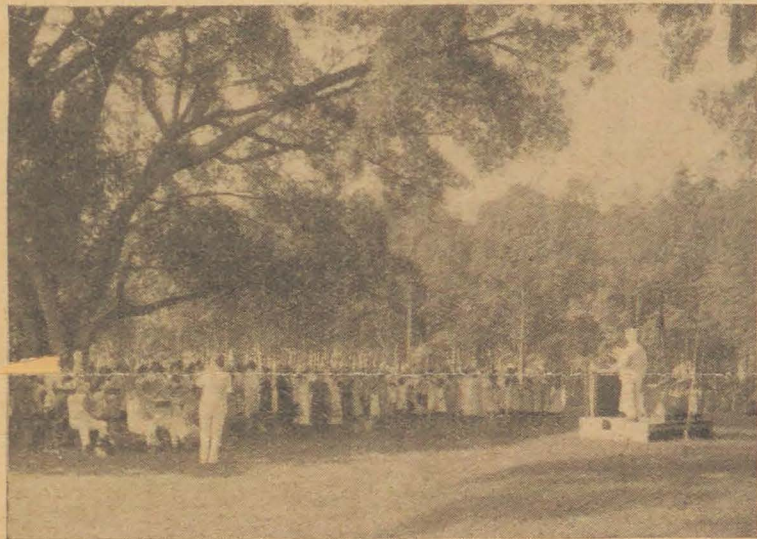
Onder leiding van den Chef-Secretaris.

ken de kleurige Leger- en P.V.-vlaggen de lucht in.

Zoals altijd, was er voor hun demonstratie veel belangstelling en hartelijke bijval. We willen niet alle nummers apart beschrijven, doch het was een aardig geheel. De „Zonnestrallen” zongen met haar snoezige, fijne stemmetjes hun „Zonneliedje”, de kinderen van het Kinderhuis kwamen uit met een mooi lied en keurige lintoefening. Wat zag het er gezellig uit: witte jurken, witte haarstrikken — gekleurde linten afstekend tegen het mooie groen van gras en boomen! De jongens — in hun lijn meer — deden een halteroefening, hun sportieve pakjes deden het aardig in deze omgeving. De Verkenner wekten den lachlust door hun geïmproviseerde stokeoefening. Het was vast „eigen maaksel” doch niettemin oogstten zij een warm applaus.

Tot slot noemen wij nog het keurige stukje: „Daar 's een Vriend voor kleine kind'ren,” uitgevoerd door de Toortsdragers van Bandoeng II, dat, met een diepe strekking en heenwijzen naar het Vaderhuis, een goede boodschap had op dezen dag.

Het was jammer, dat mevrouw Ridsdel door ziekte afwezig was, doch de Kolonel nam de taak voor twee, terwijl mevrouw Kolonel Beekhuis door haar aanwezigheid blijk gaf van haar medeleven en met ons genoot van de jeugd-demonstratie. Haar dankwoord aan het slot en dankgebed tot beëindiging van dezen mooien morgen deden ons goed. B.

Tijdens de eerste bijeenkomst.

HET was niet zoo moeilijk op Hemelvaartsdag, tesaamgekomen op het prachtige plekje te Tjoemboeloet, te zingen van „De zee van Gods liefde”. Voor enkele oogenblikken weg uit het wereldwoelen, dat geest en gesprek zoo bezig houdt in deze bewogen dagen, was het een verkwikking op dezen heerlijken morgen rustig neer te zitten onder eeuwenoude waringins en te zingen over vrede, liefde en reinheid; te luisteren naar de boodschap van zegen en hoop ons door de hemelvaart van Jezus Christus bereid.

De leiding berustte bij den Chef-Secretaris, die na opening met zang en gebed al dadelijk het woord nam. „De zegenende handen” van den verheerlijkten Heiland, uitgestrekt niet alleen over de eerste discipelen, doch ook over Zijn hedendaagsche volgelingen, deden ons de bescherming, de rust en veiligheid ervaren van in Christus geborgen te zijn. De hoop op het eeuwig tehuis na al dit aardse strijden trok het hart hemelwaarts. Geheel in overeenstemming hiermede was het lied der kadetten over het geheim van het gemeenschapsleven, het deelhebben met Jezus, n.l. door het uur des gebeds.

Brigadier Hiorth vertolkte deze gedachten voor het Maleisch sprekend publiek en had aandachtig gehoor bij de vele kampongbewoners, die bij het hooren van hun landstaal dichterbij kwamen.

Majoor Barbier bepaalde tenslotte de vele aanwezigen bij „den geopenden hemel,” de

deur, die nooit gesloten is, doch waardoor wij immer Christus kunnen zien, zittend aan de rechterhand des Vaders, biddend voor de Zijnen.

Het was een prachtig gezicht de groote schare gade te slaan, vol devote aandacht, vol rust en verlangen en wij hebben het niet slechts geloofd, doch ook ervaren, dat de Heer met ons was en versterkt kwamen wij wederom den berg af in het drukke gedoe van de stad, de radio, het Ochtendblad, doch innerlijk sterker en beter door een ontmoeting met den verheerlijkten Heiland.

* * *

Dit was de geestelijke zegen, doch er was dien morgen ook voor oog en hart aangename ontspanning in letterlijken zin. De jeugd heeft daartoe veel bijgedragen. Reeds bij de Vlaghijsching, onder leiding van Brigadier Hiorth waren ze in het front en trok-

De Toortsdragers van Bandoeng II doen hun deel.

Wie Gods roepstem heeft vernomen en zijn taak heeft aanvaard, die zal ongezoekt de vertroosting vinden. In smart en teleurstelling zal hij in zich weten de stille blijdschap. In moeite en tegenspoed zal hij gedragen worden door innerlijke kracht.

Ds. Trouw.

UITZENDING DER KADETTEN OP MAANDAG 17 JUNI a.s. IN DE CONGRESZAAL TE BANDOENG.

BEVORDERD TOT HEERLIJKHEID:

Majoor R. G. Scheffer (R.), op 19 Maart 1893 in Nederland in opleiding gekomen, te Garoet op 21 April 1940.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

NATIONAAL HOOFDKWARTIER

Aanstellingen.

Majoor H. Gerth* naar Tegal (in bevel).
Majoor W. Midteide naar Semarang, Boegangan.
Majoor G. Nyheim* naar Magelang I en II (in bevel).
Majoor E. Pettersson naar Bandoeng, Beatrix Kliniek.
Majoor G. Steen* naar Toeren, ziekenhuis (in bevel).
Majoor E. Walo naar Pati (tijdelijk).
Adjutant A. Dzubiël naar Pelantoengan.
Kapitein G. W. Baints naar Semarang, Boegangan.
Kapitein M. Sapart naar Medan (Chin.kinderhuis).
Kapitein G. Smid naar Oengaran (tijdelijk).

A. C. BEEKHUIS.

Terr. Kommandant.

Bandoeng, 21 Mei 1940.

KOMENDE GEBEURTENISSEN

De Terr. Kommandant.

16 Juni — Bandoeng II met de Kadetten en Radio-samenkomst PMY.

17 „ — Bandoeng I, uitzending der Kadetten.

18 „ — Semarang, Ooglijders-hospitaal; 25-jarig jubileum.

Brigadier Hiorth.

2 Juni Batavia I; 7 — Bandoeng I; 9 — Bandoeng II; 16—17 Bandoeng (met den T.C.); 19 — Bandoeng II; 23 — Bandoeng I; 26 — Bandoeng II; 30 — Batavia II.

Brigadier Loois.

6 Juni Magelang II; 7 — Magelang I; 9 — Tegal; 13 — Rogomoeljo; 16 — Pekalongan; 20 — Poerworedjo; 23 — Krengseng, Bendosari; 26 — Koedoes; 30 — Pati.

Brigadier Meijer.

2 Juni Belawan I; 9 — Poeloe si Tjanang; 16 — Medan; 23 — Siantar.

Brigadier Woodward.

9 Juni Paloe; 10 — Balane; 12 — Wajoe; 14 — Wawogaga; 15—17 Malino; 19 — Wawogaga; 26—30 Gimpoebia.

Adjutant Runtuwene.

12 Juni Amoerang; 13 — Tompasso; 20 — Pinaras; 21 — Sonder.

RADIO-UITZENDINGEN

MALANGSCHE RADIO-VEREENIGING

6 JUNI a.s. Avondwijding

te verzorgen door

Adjutant W. F. PALSTRA.

Radio-Vereeniging „Midden-Java”
(Semarang)

13 JUNI Avondwijding

te verzorgen door

Kapiteine P. RIEMERSMA.

PMY-ARCHIPELZENDERS

op een golflengte van 58.31 m.

ZONDAG 16 JUNI a.s.

Uitzending van een Leger des Heils

samenkomst onder leiding van

Kolonel A. C. BEEKHUIS.

NICRO-UITZENDING

(N.I.R.O.M.)

25 JUNI a.s.

Avondwijding te verzorgen door

Majoor D. RAMAKER.

AANTEEKENINGEN
VAN DEN CHEF-SECRETARIS

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

JUNI 1940.

„God is ons eene Toevlucht en Sterkte; Hij is krachtiglijk bevonden eene Hulp in benauwdheden. Daarom zullen wij niet vreezen.”

Uit Psalm 46.

20 Mei 1940.

Onze harten zijn pijnlijk getroffen door de vreeselijke gebeurtenissen, veroorzaakt door de verwoestingen van een wreeden oorlog. Onze gedachten gaan uit naar geliefden ver over de zee, en onze gebeden stijgen voortdurend op tot God ter bescherming en bewaring van hen, die in gevaar zijn.

Laat ons voortgaan, ons vasthoudend aan de beloften van onzen hemelschen Vader. Het is nu een tijd, waarin ons geloof getoetst en beproefd wordt, doch de wetenschap, dat God Zijn beloften gestand doet, maakt, dat wij met vertrouwen de toekomst tegemoet zien.

Laat ons in deze dagen vooral denken aan hen, die met het bestuur van deze gewesten belast zijn. Hun taak is zwaar, maar zij wordt verlicht, indien wij schouder aan schouder achter hen staan en hen steunen met onze gebeden.

Koningin Wilhelmina en de Prinselijke familie.

Ons aller innig gebed stijgt op tot God voor de Vorstelijke familie, die Nederland moest ontvluchten voor levensbehoud. Moge God de Koningin en de Haren ondersteunen in deze droeve dagen en Haar helpen op te blikken tot Hem, van Wien „alle hulp komen zal”.

De Territoriaal Kommandant.

Toen bekend werd welk een ernstige wending de gebeurtenissen in Europa hadden genomen, keerde Kolonel Beekhuis onmiddellijk uit Oost-Java naar Bandoeng terug, nadat de opening had plaats gevonden van de nieuwgebouwde woningen voor gehuwden op de Kolonie voor zieke en behoeftige in-

welke wijze onze Organisatie het beste hulp kan verlenen in deze kommervolle omstandigheden. Ook nu is ons Leger gereed om zijn deel te doen in eerste hulp, kinderverzorging, huisvesting, voedseluitdeeling, enz. Laat ons opnieuw toonen, dat we „Het Leger van de helpende hand” zijn.

Uitzending der Kadetten.

In verband met de tijdsomstandigheden zal de uitzending der Kadetten worden vervroegd. De Uitzendingsdiensten, die onder leiding staan van den Territoriaal Kommandant, zullen plaats vinden op 16 en 17 Juni.

Terug van verlof.

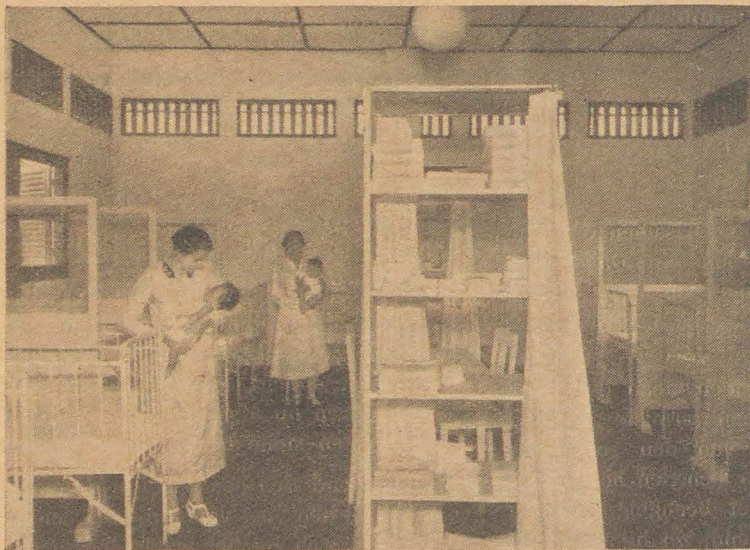
Met vreugde kunnen wij melden, dat Majoor en mevrouw Steen met hun kinderen veilig uit Amerika in Ned.-Indië zijn aangekomen. Zij hadden een goede reis zonder moeilijkheden. Den Majoor mochten wij reeds op het H.K. verwelkomen, mevrouw is met de kinderen in Soerabaja gebleven.

De Territoriaal Kommandant heeft Majoor Steen het bevel opgedragen over ons Ziekenhuis te Toeren. Mevrouw Steen zal, als gediplomeerd verpleegster, het toezicht houden op de verpleging.

Met dezelfde boot als de Majoors Steen arriveerden br. en zr. Walandouw, van Amerika naar Menado overgeplaatst. Wij gelooven, dat zij een goede hulp zullen zijn voor ons korps te Kakas.

Veranderingen.

Verschillende omstandigheden hebben den Territoriaal Kommandant genoodzaakt een aantal veranderingen te doen plaats vinden. Enkele officieren hebben vaarwelorders ontvangen en zullen voor het einde dei

Een kijkje in de nieuwe baby-afdeling van het ink. kinderkuis te Medan.

heemschen te Kasijan. Het lag in het plan van den Kolonel om enkele dagen in Java's Oosthoek te blijven voor het leiden van samenkomsten, waaronder een Landdag te Lawang, en het inspecteren van verschillende inrichtingen. Dit alles moest vervallen. De Kolonel bezocht voordien Sumatra's Oostkust, waar verschillende bijzonderheden plaats vonden o.a. de opening van een nieuwe korpszaal in Belawan en de officieele ingebruikname van een nieuwen vleugel van het Tehuis voor Chineesche kinderen, welke is ingericht als baby-afdeling. In de korpsen Medan en Siantar leidde de Kolonel samenkomsten, terwijl ook de officieren een dag te zamen kwamen voor besloten bijeenkomsten.

Pinkstersamenkomsten.

Een aantal Hoofdkwartier-officieren was niet in staat om de aangekondigde plaatsen te bezoeken met Pinksteren. Wij vernamen evenwel, dat de Pinkstersamenkomsten goed bezocht waren en wat het beste was, zielen kwamen tot den Heer.

Hulpverleening.

In verband met de heerschende oorlogstoestanden heeft de Territoriaal Kommandant aan Adjutant Palstra opdracht gegeven zich voor eenige weken vrij te maken van zijn werk, teneinde met de betrokken autoriteiten in de verschillende steden te bespreken op

een nieuwe aanstelling aanvaarden. Wij verwijzen naar de officieele mededeelingen.

Zelfverloochenings-aanvraag.

De volgende posten bereikten in de afgelopen maand hun doelwit. Batavia II, Banjoewangi, Solo, Magelang II, Ngawi, Eur. Kinderhuis Medan, Kinderhuis Blitar, Ziekenhuis Soerabaja, Meisjeshuis Oengaran, Bedelaarskolonie Boegangan, Bedelaarskolonie Kasijan, Leprozerie Semarong, Leprozerie Koendoer, Rusthuis Garoet, Mil. Tehuis Djocja, Poerworedjo, Ambarawa, Cheribon, Pekalongan. Goed gedaan, makkers!

25-Jarig Jubileum Ooglijders-Hospitaal.

In Juni zal het 25 jaar geleden zijn, dat ons Ooglijders-Hospitaal op den Tjandihoevel te Semarang werd geopend. Wij denken in dit verband aan den voortreffelijken en toegewijden arbeid, zoovele jaren door Lt.-Kolonel Dr. Wille (R) hier verricht. Wij danken God voor hetgeen tot stand kwam, voor de duizenden, die genezing vonden en voor de velen, die uit de geestelijke duisternis tot het ware Licht kwamen.

Thans staat het Ziekenhuis onder medische leiding van Dr. Pilon, terwijl Majoor Jennerström de administratie voert. Kolonel Beekhuis hoopt tegenwoordig te zijn voor het leiden van de herdenkingssamenkomst, waarschijnlijk op 18 Juni.

Trouw aan ons Vorstenhuis

GEREED OM TE DIENEN.

Dadelijk bij bekendmaking van het uitbreken van den oorlog, zond onze Leider, Kolonel Beekhuis, onderstaand telegram aan Zijne Excellentie den Gouverneur-Generaal:

„Luisterde naar Proclamatie — verzeker U van hulp, trouw en gebed.”

In antwoord hierop werd het volgende bericht ontvangen:

„Op last van den Gouverneur-Generaal heb ik de eer U den dank van Zijne Excellentie over te brengen voor de bij Uw telegram van 10 dezer gedane belofte van hulp, trouw en gebed.

w.g. De 1ste Gouvernements Secretaris.”

Personalia.

Tot onze spijt moeten wij melden, dat Kapitein Ossendrijver nog steeds in het Ziekenhuis wordt verpleegd en het blijkt noodig haar van haar verantwoordelijkheid van Korps Pati te ontheffen. De Heer geve haar een spoedig herstel!

Majoor en mevrouw Nyheim zullen einde Mei na enkele maanden ziekenverlof, wederom een aanstelling aanvaarden. Kapitein Wiersema heeft zich in Soerabaja onder medische behandeling moeten stellen, doch ontving van den dokter toestemming om een dezer dagen naar zijn post terug te keeren.

DANK.

Mevrouw Majoor Scheffer verzocht ons langs dezen weg haar oprechten dank over te brengen voor de vele bewijzen van medeleven en liefde ondervonden bij het heengaan van den Majoor.

„De meesten van onze makkers weten, hadden de Majoors juist den dag tevoren hun 40-jarig huwelijksfeest gevierd. Ook voor dezen dag hadden zij veel liefde ontvangen, die telkenmale den Majoor de uitspraak ontlokte: „Wat is het toch vriendelijk van de makkers — doe ze allen mijn groeten”.

Gaarne brengen wij hierbij deze laatste boodschap over.

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

Commissioner Rich, de leider van het Leger des Heils in Engeland, is door den Generaal aangewezen om voorloopig de leiding van de Internationale Kweekschool op zich te nemen, aangezien de gezondheidstoestand van Commissioner Hurren reeds langen tijd verre van wel was en het volgens het oordeel van den dokter nog wel enkele maanden duren kan, voor hij zijn arbeid kan hervatten. De loopende cursus zou in Mei worden uitgezonden.

* * *

Zoals bekend is werd de vorige maand Commissioner Yamamuro, de bekende leider van onzen arbeid in Japan, tot heerlijkheid bevorderd. Over zijn laatste levensdagen bereikten ons verschillende berichten. Hij richtte, hoewel uiterst zwak, toch telkenmale het woord tot zijn officieren en makkers. Treffend was een boodschap aan de jonge menschen gezonden, die ongeveer luidde als volgt:

„Jonge menschen bekeert u van de zonde; gelooft in Jezus Christus; vraagt Gods leiding met een biddend hart en volgt die leiding. Laat uw wandel zijn in geduld en geloof. Indien gij dat doet, zult gij niets te vreezen hebben.”

De uitvaartdienst werd door 1600 personen bijgewoond, waaronder van de hoogsten in den lande tot den eenvoudigen werkmans toe. Zoo werd h.v. de echtgenoot van een der ministers met haar kinderen, gevolgd door den mar van de straat, de vroegere Lord Mayor van Tokio door een werkmans op krukken. Wel een bewijs van de achtung en liefde, welke den Commissioner werden toegedragen.

DRAAGT ELKANDERS LASTEN.

In verband met de ernstige tijden, waarin wij leven is natuurlijk ook het Leger des Heils gereed om waar mogelijk de helpende hand te bieden nu en ook in de toekomst.

Dadelijk bij het uitbreken van den oorlog werd aan Zijne Excellentie den Gouverneur-Generaal een telegram gezonden, welks inhoud alsook het daarop ontvangen antwoord op pagina 7 zijn te lezen. Teneinde ons zoo goed mogelijk voor te bereiden is :

1. op het Hoofdkwartier te Bandoeng een centraal-departement gevormd, ter vastlegging van plannen tot actieven steun door middel van bestaande inrichtingen en den bond van heilssoldaten voor verpleging, kinderverzorging, geestelijken en moreelen steun, enz. ;
2. ook in andere plaatsen n.l. Batavia, Malang, Semarang, Soerabaja en de buitengewesten, zijn dergelijke afdeelingen opgericht.

Toch dringt het hart, de liefde voor ons Vorstenhuis en Volk in een directe daad te toonen. Behalve persoonlijke steun aan het Koningin Wilhelminafonds hebben de officieren en heilssoldaten in BANDOENG b.v. een groot zangkoor gevormd. Terwijl vaderlandsche liederen gezongen werden, gingen de kollektanten rond en met vreugde kunnen wij melden, dat deze drie zang-avonden (tot op het tijdstip van het ter perse gaan van dit nummer) reeds f 600.— werd bijeengebracht, terwijl wij bidden, dat door deze poging ook zij, die luisterden, op de Almacht en trouw van God werden gewezen.

In BATAVIA hielden de officieren op Zaterdag 18 Mei een kollekte aan de bioscopen, waardoor f 225.— kon worden afgedragen aan bovengenoemd fonds.

In alle posten en inrichtingen over ons geheele Territorie werden bidstonden gehouden en ons Vorstenhuis en Volk voor den troon van God gebracht.

A. C. BEEKHUIS.

Terr. Kommandant.

35 JAREN HEILSOFFICIER.

Gedurende de afgelopen maand werd in een besloten officiersbijeenkomst aan mevrouw Kolonel Beekhuis de ster uitgereikt voor 35 jaren onafgebroken trouwen dienst als heilsofficier. Dat het onzen Leider een eer en vreugde was deze kleine plechtigheid te vervullen is zeker begrijpelijk. Woorden van waardeering over arbeid achter de schermen werden gesproken. Het getuigenis van mevrouw Beekhuis zegende door zijn eenvoud en soberheid ; dank aan God voor Zijn leiding en liefde hadden in dit woord den boventoon. Moge Gods zegen bij voortdoring op mevrouw Beekhuis rusten en moge de Heer haar nog voor velen tot zegen stellen !

Vervolg van pag 6.

Een groot verlangen bezield al Gods kinderen : verlangen naar een Pinksterzegen en nieuwen doop van den Heiligen Geest. God kwam ons in deze ure dicht nabij, we waren bijeen als kinderen van één Vader, die ten volle de taak beseften, in de uren van beproeving en nood, waarin wij met ons Vaderland mede leefden, elkander te bemoedigen en te vertroosten. Bovenal mochten wij in eendrachtelijk gebed aan God, Land en Volk opdragen.

Verschillende sprekers(sters) voerden het woord, terwijl het ons ook een vreugde was, de Majoor Steen, na den terugkeer van hun verlof, als gasten op den Landdag te verwelkomen.

Verschillende korpsen verleenden hunne medewerking ; van hen willen wij noemen, de Toortsdragers-brigade van Soerabaia II, die in hun keurige uniformen een kranigen indruk maakten, en ons op hun zang vergastten, terwijl het geïmproviseerde muziekkorpsje goede diensten bewees. Het koortje van leerlingen van het Soerabaia-ziekenhuis deed ons ook een van zijn mooie liederen hooren. Terwijl de zangbrigade van Malang I eveneens haar medewerking verleende en o.a. het mooie lied ten gehoor bracht. „Heel d'aard voor God”.

In den chaos der tijden was het geheel een geestelijke verkwikking. Gods zegen werd ervaren in het bijzonder door de enkelen, die in het openbaar neerknielden en hun toewijding vernieuwden. C. R.

MAKASSAR.

Korps Makassar herdacht op 11 April 11. het vijfjarig bestaan van de afdeeling van den Gezinsbond voor Hollandsch sprekenden. Deze openbare feestavond mag in elk opzicht goed geslaagd heeten. Ruim 250 menschen waren aanwezig, terwijl velen moesten teruggezonden worden door gebrek aan plaats.

Een mooi programma werd met succes afgewerkt, veel werd genoten van de mooie recitaties en zangdiensten. Alle aanwezigen keerden voldaan huiswaarts. Door alles was de boodschap des Heils gebracht. Een reden tot groote blijdschap was te mogen bemerken, dat van de 40 leden, welke de Bond momenteel telt, er 20 zijn, die reeds vanaf de oprichting trouw zijn. Makassar gaat voortwaarts, het Tweede lustrum tegemoet. C. H.

MANADO (laatste bericht).

Adjutant Gladpootjes meldt, dat de bijeenkomsten op den Eersten Pinksterdag bijzonder gezegend waren. Twee en twintig personen zochten Christus voor het eigen hart en veel menschen werden bereikt.

EEN DAPPERE JONGEN!

„Haast je, Jean ; de veiligheid van Gods uitverkorenen en van je eigen vader berust op jouw snelheid en moed”, sprak een Fransche boerin, terwijl ze staande in de deur van een huis, dat gelegen was tegenover een ravijn in de bergen, afscheid nam van haar zootje. De jongen klom op een pony en keek onbevreesd uit zijn heldere, blauwe cogen. Toen streek hij zijn haar naar achteren en kuste zijn moeder ten afscheid, waarna hij den kronkelenden weg afreed en toen verdween in het donkere pijnbosch.

Jean Cavalier was tien jaar ; hij was gewend, om de hoogten behendig en zonder eenige vrees te beklimmen, hij was vast van voet op paden, die alleen zij, die in de bergen geboren waren, veilig betreden konden en onversaagd ondernam hij den gewaagden tocht en riskeerde het gevaar van gevangenschap, om het leven van vijfhonderd Christenen te redden.

Het liep tegen den middag ; al de hutten, schaapskooien en huizen in de valleien waren verlaten door hun bewoners, die tegen den dageraad vertrokken waren naar den afgelegen berg Bourges, om daar troost en kracht te zoeken in de aanbidding van God. Het was in den tijd van den zoogenaamden „godsdienstoorlog” in Frankrijk, die twintig jaar duurde, en waarin de koning Lodewijk XIV, zestig duizend soldaten aannam om drie duizend Protestanten uit te roeien, die hun Schepper op hun eigen wijze aanbaden.

Eenige weken geleden waren er, in rots-holen en holle boomen letters gesneden, die de woorden „Manna in de woestijn” vormden en met nog enkele symbolische woorden er bij, wisten alle geloovigen, dat dominee Brousson, die in een geheime grot woonde, een samenkomst met zijn verdrukte kudde zou houden in den middag op den eersten dag van het jaar 1703, bij den Bourgesberg. Niettegenstaande alle voorzorg, had het

nieuws van de voorgenomen samenkomst de stad Hais bereikt en kapitein Daiguirrier was met zeshonderd man op weg, om de niets vermoedende Protestanten te overrompelen en te doden.

Voor den middag, toen Jean een rots beklom, op zoek naar een vermiste geit, had hij de roode hoeden van den ruitersstoet opgemerkt, die daar ver beneden hem reed ; hij wist, waar de stoet heenging en vlug naar zijn moeder snellend, zei hij : „Ik heb de troepen van den koning gezien ; niemand anders kan de menschen waarschuwen dan ik”. Twintig minuten later reed Jean alleen door het donkere woud over een netwerk van paden, dat hem zeer bekend was en trachtte een weg te vinden, om den vijand te ontwijken en voor te komen.

Het bosch lag nu achter hem en hij weifelde tusschen twee wegen — de eene weg was vlak, maar lang en indien hij dezen weg zou nemen en niet ingehaald werd door de troepen, zou hij spoedig het doel van zijn tocht bereikt hebben ; de andere voerde door de ravijnen en over rotsen in het hart van de bergen en was een gevaarlijk pad, zelfs voor een bekwaam klimmer.

Als hij het tweede pad koos, moest hij zijn paard hier achterlaten en op zijn eigen snelheid en behendigheid vertrouwen.

Hij besloot tenslotte het vlakke pad te kiezen. Plotseling hoorde hij het geluid van paardengetrappel en daar kwamen de troepen van den koning het bosch uit. Jean behield zijn tegenwoordigheid van geest en reed de ruiters tegemoet.

„Waar ga je heen ?” vroeg de kapitein. „Naar de bergen, om mijn vader te zoeken”, antwoordde Jean. „Maar dit is geen veilige streek voor een kleinen jongen, zooals jij bent”, zei de officier. „Ik heb vertrouwen in God. Zij die geen onrecht doen, hebben niets te vreezen”, antwoordde het kind kalm.

„Je moet met me meegaan”, vervolgde de kapitein achterdochtig, „zoo'n flinke jongen als jij moet niet opgroeien als een rebel. Je moet je leven wijden aan den dienst van den koning en de kerk.”

Jean gaf geen antwoord, maar reed met de ruiters mee ; blijkbaar in kalme onderdanigheid. Maar het wakkere ventje wachtte op een gelegenheid, om te ontsnappen. De troepen waren nu afgestegen en beklommen moeizaam een steile helling.

Jean bevond zich heelemaal achteraan. Hij wist, dat bij den voet van den berg, een beek liep en dat zich bij het water een grot bevond, zooals er vele voorkomen in een vulkanische streek. De ingang van de grot ging verborgen onder dik struikgewas.

De jongen greep de gelegenheid van het oogeblik aan, deed zijn pony omkeeren, reed snel naar de beek, sprong van het zadelen en liep zoo vlug hij maar kon de grot binnen. Er verstreken eenige minuten, voor de wat onhandiger soldaten weer naar beneden waren geklauterd ; toen ze de beek bereikt hadden, zagen ze nog slechts de pony, die over de rotsen den weg naar huis insloeg. Er was echter geen spoor van den knaap te bekennen.

Bevend zat de kleine Jean ineengedoken in de grot, terwijl de soldaten naar hem zochten. Toen de laatste echo was weggestorven en slechts gemurmel van de beek werd vernomen, waagde Jean het, uit zijn schuilhoek te voorschijn te komen, zich er van bewust, dat hij heel wat tijdverlies geleden had door dit oponthoud en dat de kans op slagen heel gering geworden was. Maar zijn kinderlijk vertrouwen begaf hem niet. Licht springend van rotsblok tot rotsblok, langs kronkelwegen, over hoogten en valleien — nu eens het bed van een bergstroom volgend, dan weer over knoestige wortels en bergspleten en kloven — haastte de onverschrokken jongen zich ademloos voort, terwijl het bloed hem in de ooren suisde.

Niet ver weg hadden zich eenige honderden kordate vrouwen en mannen op een rotsachtige verhooging, te midden der verlaten bergen verzameld. De geweren stonden klaar in geval van nood. De wind suisde door de takken der kastanjeboomen, die de verzamelden omringden en begeleidde hun psalmgezing en smeekbeden.

Op een vlakken, gladden steen, aan den voet van de steile rots, stond de dominee, die, terwijl de kleine Jean zich overhaastte, de menigte als volgt toesprak : „Wat vreest gij ? Voedde God zijn volk niet in de woestijn ? Zond Hij geen raven, om Zijn profeet te voeden ? En wil Hij ook geen wonderen werken ? Hij troost, Hij sterkt ons. Zal Hij niet in tijd van nood Zijn engelen zenden, om ons te redden ?”

Een kreet schrikte allen op. „Vlucht ! De vijand komt !” klonk een schelle jongensstem boven de knielende menigte. Allen keken op en zagen op een rots, vlak bij den dominee, een kleine gestalte met gouden lokken, die glansden in den zonneschijn, terwijl de echo van : „Vlucht ! De vijand komt ! tegen de rotsen weerkaatste.

De verschrikte menigte wist niet, dat het de zoon van Roland Cavalier was. In hun opgewondenheid waarden de eenvoudige boeren zich in de tegenwoordigheid van een bovennatuurlijk wezen ; ze dachten, dat de kleine Jean een Hemelsche boodschapper was. Snel vluchtten ze weg en toen de troepen op de plaats van bestemming kwamen, beschenen vroege sterren de verlaten rotsen en het eenzame woud. Jean bereikte veilig zijn huis.

En ofschoon kapitein Daiguirrier raasde en vloekte op dien kleinen schelm, beweerden velen der vluchtelingen, dat God zijn Engel gezonden had, om hen te redden.

Niet onze beginselen moeten in overeenstemming gebracht met ons leven, maar ons leven ten kostte van alles ingericht naar onze beginselen, welke die van Christus moeten zijn.